எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி

No. 5

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி

பேராசிரியர்

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.

சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் லெக்ஸிக்கன் பதிப்பாசிரியர் 1926-'36
சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ்ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவர் 1936-'46
திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் 1951-'54

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்
புத்தகாலயம்

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

திருவல்லிக்கேணி :: சென்னை - 5.

உரிமை பதிவு
இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூலை 1956

விலை ரூ. 1 0 0

தமிழன் அச்சகம், பாலாசி நகர், சென்னை - 14.

பதிப்பகத்தார் குறிப்பு

அகில இந்தியக் கீழ்நாட்டு, இலக்கிய-மொழி ஆராய்ச்சியாளர்களின் மகாநாடு 1946-ல் நாகபுரியிலும் 1951-ல் லட்சுமணபுரியிலும் நடைபெற்றது. இவ் இரண்டு மகாநாடுகளிலும் திராவிடமொழிப் பகுதிக்குப் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். அந்த இரண்டு மகாநாடுகளிலும் அவர்கள் நிகழ்த்திய தலைமையுரைகளின் தொகுப்பே இச் சிறு நூலாகும்.

இந் நூலின் முதற்பதிப்பு நாகபுரித் தலைமையுரையை மட்டும் கொண்டதாக வெளிவந்தது. இப்போது லட்சுமணபுரித் தலைமையுரையையும் சேர்த்து இவ் விரண்டாம் பதிப்பை வெளியிடுகிறோம்.

ஆங்கிலத்திலிருந்த லட்சுமணபுரித் தலைமையுரையைத் தமிழாக்கித் தந்த பேராசிரியரின் மருகர் ஸ்ரீ எஸ். எஸ். இராமசாமிப்பிள்ளையவர்களுக்கு எங்கள் மனப்பூர்வமான நன்றி.

தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தார்.

நாகபுரி

தலைமையுரை

ஆராய்ச்சியாளர்களே, பெண்மணிகளே, திருவாளர்களே,

முதன் முறையாக இப்பொழுதுதான் திராவிட மொழிகளின் துறை வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்னை இத் திராவிட மொழித் துறைக்குத் தலைவனாக நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் எனக்கு அளித்துள்ள இக் கௌரவத்தை நான் பெரிதும் மதிக்கின்றேன். அதனை ஏற்றுக்கொண்டதனால், எனது கடமை மிகவும் பொறுப்பாக அமைந்துவிட்டது. எனினும் உங்களுடைய அன்பினையும், கூட்டுறவினையும் நம்பி என் கடமையை இனிது நிறைவேற்றத் துணிகின்றேன்.

திராவிட மொழிகளுக்குத் தனியாக ஒரு துறை அமைக்க வேண்டுவது வெகுகாலமாக உணரப்பட்ட ஓர் அவசியமேயாகும். ஆண்டுதோறும் இத்துறையில் உழைத்துவரும் அறிஞர்களின் தொகை வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. இத்துறையில் செய்யப்படும் ஆராய்ச்சியும் பலபடியாக விருத்தியாகிக்கொண்டே வருகிறது. இதுவரையிலும் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளது மிகவும் சிற்றளவினதாயும், ஆராய்ச்சிக்குரிய பொருள் மிகவும்பேரளவினதாயும் உள்ளன. இவ் விஷயங்களில் ஒருசில பகுதிகளைப் பரிசீலனை செய்வதற்குங்கூட, ஒரு தனித் துறை இன்றியமையாததாகும். இம் மகாநாட்டில் மொழியாராய்ச்சி செய்யும் பொதுத் துறையில் இதற்குக் கொடுக்கக்கூடும் நேரம் ஒரு சிறிதும் போதாது. திராவிட மொழித் துறை பற்றி வரும் ஆராய்ச்சி யுரைகள் அனைத்தையும் படித்து

வியவகரித்தாலன்றி. இத் துறையில் உழைப்பவர்கள் பயனடைய முடியாது. இவைபோன்ற காரணங்களால், திராவிட மொழித்துறை எனத் தனிப்பட்ட ஒரு துறை வகுக்க வேண்டுமென்று இம் மகாநாட்டின் நிர்வாகக் கூட்டத்தினர் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இத் தீர்மானம் செய்த இவர்களை நாம் மிகவும் பாராட்டவேண்டும்.

நாம் நமது தாய் மொழிகளை வெகுகாலமாகப் புறக் கணித்து விட்டோம் என்பது மறைக்க முடியாத ஓர் உண்மை. சில காலத்திற்கு முன்வரை, நமது கல்வித் திட்டத்தில் அவைகளுக்கு மிகவும் தாழ்ந்த இடந்தான் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அவைகள் இருக்க வேண்டுமிடத்தில் ஆங்கிலமொழி புகுந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தது. இப்பொழுதும் காலேஜ் கல்வியில் ஆங்கிலம் தான் தலைமை பெற்றிருக்கிறது. இதற்கு ஒப்புமையாக இந் நாட்டிற்குரியவர்களான நமக்கு, நமது அன்னிய அரசாங் கத்தினர் அளித்திருக்கும் ஓர் தாழ்ந்தபடியான நிலையைக் கூறலாம். தேசிய விடுதலையின் வாயிலை அணுகியிருக்கும் இந்தக் காலத்துங்கூடக் கல்விப் பயிற்சிக்குக் கருவியான மொழி எது என்பது பற்றி மனக்கொதிப்புடன் பலரும் வாதித்து வருகிறார்கள். அன்னிய மொழியே தக்க கருவி யாம் என்று போராடுபவர்களும் இல்லாமற் போகவில்லை. இது நம்முடைய லட்சியங்களினின்றும் நாம் எவ்வளவு தூரம் தவறி விழுந்துவிட்டோம் என்பதை நன்றாகக்காட்டு கிறது. நம்முடைய தாய்மொழிகளை நமது கல்வியில் ஒவ் வொரு துறைக்கும் முற்ற உதவுங் கருவியாக நாம் கொண் டாலன்றி, நமது மொழிகள் வளரமாட்டா; வளர்ந்து கொண்டே வரும் நமது தேவைகளுக்கு இவை முற்றும் உதவமாட்டா; அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பயன்படமாட்டா. நமது மொழிகள் போஷணையற்று மெலிந்து, முடிவில் அழிந்துபோக நேரிடும். வேறொரு விஷயமும் இங்கே சிந்தித்தற்குரியது. நம்முடைய வாழ்க்கையில் மிக முக்கிய

மானது நம்மனமும், மூளையும் வளர்ச்சியுற்றுவரும் பருவ மாகும். அப் பருவத்தில் நாம் அருமையாகப் போற்ற வேண்டிய சில ஆண்டுகளை அன்னிய மொழிகளைக் கற்ப திலே நாம் விரயஞ் செய்யவேண்டியதாய் முடிகிறது. நம்மில் பலருக்கும் அவ்வகை அன்னிய மொழிக் கருவி ஒரு பாரமாக ஏற்படுகிறது. அதன் மூலமாக நாம் பெறும் அறிவு உயிர்த் தத்துவம் அற்று, ஞாபக மாத்திரையாய் அமைந்துவிடுகிறது; முற்றும் உணரப்படாமல், அறிவோடு அறிவாய் ஒன்றிப் பெருகாமல் போய்விடுகிறது. மேலை நாட்டுக் கல்விப் பண்பினலும், ஆங்கில மொழிக் கல்வியின லும் நாம் அடைந்துள்ள நன்மைகளை நான் சிறிதும் மறந்துவிட வில்லை. இப்போது நிகழும் தேசிய மறு மலர்ச்சி நமது மேல்நாட்டுக் கல்வியின் விளைவே என்று நான் உறுதியாய் நம்புகிறேன். இவ்வாறு சொல்வதனல் நமது நன்றியறிவின் பொருட்டு எல்லாக் காலத்தும் மேலை நாட்டினருக்கு நாம் அடிமையாய் இருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படாது. சரீரத்தால் அடிமைப்பட்டிருப்பதைக் காட் டிலும், அறிவினல் அடிமைப்பட்டிருப்பது மிகவும் கொடுமையானது. அடிமை வாழ்வு இயற்கை வாழ்வு அன்று. எவ்வளவு விரைவில் அதனை நீக்குகிறேமோ அவ்வளவு விரைவில் உலகமே நன்மையடையும்.

ஆராய்ச்சித் துறையிலுங்கூட நமது மொழி புறக் கணிக்கப் பட்டுள்ளது. இங்கே வடமொழிதான் தலைமை பெற்று விளங்குகிறது. இத் தலைமை பெரும்பாலும் நியாயமாகவே தோற்றுகிறது. பன்னூறு ஆண்டுகளாக இவ் வடமொழி நமது நாட்டில் எங்கும் பயிலப்பட்டு வந்துள்ளது. நமது தேசியக் கருவூலங்கள் எளிதில் யாரும் செல்ல இயலாத இம் மொழிக்குகையி னுள்ளே பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. மக்களுக்குரிய அறிவுத் துறைகள் பெரும்பாலும் இப் பண்டைமொழியிலே ஒரு வாறு காணப் படுகின்றன. நமது நாட்டிலுள்ள இனத்

தவர்களில் பெரும்பாலாரும் இம் மொழியில் நூல்கள் இயற்றி இதனை வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது உயிருடன் வழங்கிவருகின்ற மொழிகள் அனைத்தும் வளர்ந்து பெருகுவதற்கு இவ் வடமொழி பெரிதும் துணை புரிந்திருக்கிறது. பெரிய பூகண்டமாகிய நமது பாரத தேசத்தில் இது பொது மொழி என்னும் நிலையை அடைந்திருக்கிறது. கருத்துலகில் நம் இந்திய மக்களுக்குப் பண்டைக் காலத்தும் நடுக்காலத்தும் உள்ள எந்த நாட்டின் மக்களுக்கும் தாழ்வில்லாத ஓர் நிலையை அளித்திருக்கிறது. நமது வருங்கால முன்னேற்றத்திற்கு மிகவும் சிறந்ததோர் அடி நிலமாகவும் இது அமைந்திருக்கிறது. இந்தியர் என்ற நிலையில், புகழ்பெற்று விளங்கும் இப்பண்டை மொழியைக் குறித்து நாம் பெருமைப்பட வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

ஆனல், நாம் கவனிக்கவேண்டிய வேறு சில விஷயங்கள் உள்ளன. இப் பண்டைப் பெருமையானது எப்போதும் திரும்பத் திரும்பப் பழங் காலத்தையே நம்மை நினைக்கும்படியாகச் செய்கிறது. நிகழ்காலத்தையும், வருங்காலத்தையும் வேண்டும் அளவு கருதுவதற்கு இது இடங்கொடுப்பதில்லை. வருங்காலத்து இனிவேண்டும் விளைவுகளை ஊன்றிப் பார்த்தால், இவ் வடமொழி யறிவும் ஆராய்ச்சியும் அத்துணையாகப் பயன்படுவதில்லை என்று தான் சொல்லவேண்டும். இப் பண்டைமொழியின் கண் கொள்ளாத பேரழகு இதற்கும் நமது நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளுக்கும் உள்ள உண்மையான தொடர்பு விளங்க வொட்டாதபடி நம்மைக் குருடாக்கிவிடுகிறது. நமது நாட்டு மொழிகளின் பெருமையை உள்ளபடி உணர வொட்டாமல் செய்துவிடுகிறது. அறிவென்னும் மகோன்னத பர்வதத்தின் சிகரத்தை அடைந்துவிட்டதாக நம்மவர்களிற் சிலர் கருதிக்கொள்ளும்படி செய்துவிட்டது. 'சகல சாஸ்திர பாரங்கதர்' என்று சிலர் தம்மைக் கூறிக்

கொள்வது இதனை உணர்த்துகிறது. இதை ஒரு ஆரோக்கியமில்லை என்று சொல்லமுடியாது. கடந்த நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, நமது நாட்டிலும் பிற நாட்டிலுமுள்ள பேரறிஞர் பலர் இவ் வடமொழி பற்றிய ஆராய்ச்சியையே கண்ணுங் கருத்துமாய்ச் செய்து வந்திருக்கின்றனர். வடமொழி ஒன்றில் மாத்திரம் இவ்வாறு கவனம் செலுத்துவது மொழியாராய்ச்சி என்ற சிறு துறையிலுங் கூட மிகவும் வருந்தத் தக்கதோர் பிழையாகும். எஸ்பெர்ஸென் (Jesperson) என்ற பேராசிரியர் தமது "மொழி, அதன் இயல்பு வளர்ச்சி, தோற்றம்" என்ற நூலில் கூறியுள்ளதனால் இது நன்கு விளங்கும். 'முற்காலத்தில் இருந்த மொழியாராய்ச்சி சாஸ்திரத்தின் ஒரு கல்வி முறை மாணவர்கள் வழக்கொழிந்த பாஷைகளை மட்டும் கற்று வந்தமையாகும். பிற்பட நிகழ்ந்த மொழிகளின் வளர்ச்சியை அவ்வம் மொழிகளில் வல்லவர்களே ஆராய்ந்து வந்தார்கள். இவர்கள் ஒப்புமை-மொழி நூலுக்குப் அப்பாற்பட்டவர்கள் எனவும், பொதுப்படையான பாஷா சாஸ்திரத்திற்கும் புறம்பானவர்கள் எனவும் கருதப்பட்டனர். ஆனால் உண்மையில் இவ் இரு துறைகளுக்கும் உரியவர்கள் என்றே இவர்களைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இவர்களது ஆராய்ச்சி, மொழியின் ஜீவிய சரிதத்தை அறிதற்கு, இறந்துபட்ட மொழியின் ஆராய்ச்சியைக் காட்டிலும் பெரிதும் பயன்படுவதாகும். இறந்துபட்ட மொழியையே முக்கியமாகக் கொண்டு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்தவர் பாப் (Bopp) என்பவர். இவர் மேற்கொண்ட முறை அத்துணை சிறந்ததன்றும்' என்பது இவர் கருத்து.

எஸ்பெர்ஸன் பேராசிரியர் வழக்கொழிந்த பாஷைகளை ஆராய்ச்சி செய்வதனால் ஏற்படுகிற பாஷா சரித்திர உண்மைகள் குறைபாடுடையன என்றும், அவை திருத்தமடைவதற்கும் நிரம்புதற்கும் தற்காலத்து வழக்கிலுள்ள மொழி ஆராய்ச்சி அவசியமென்றும் கருதுகிறார்.

வேறெரு முக்கியமான விஷயமும் இங்கே மனங்கொள்ளத் தக்கது. வடமொழி பூரணத்தின் எல்லையை அடைந்து விட்டது. இனிமேல் அது மேற்செல்ல வேண்டும் என்னும் அவசியமின்றி, அசையாத நிலைக்கு வந்து விட்டது. அதற்கு வளர்ச்சி என்பது இல்லை. அதன் பயிற்சிப் பண்பு எல்லாக் காலத்திற்கு முரியதாய் நம் மனத்தை என்றும் பண் படுத்திக் கொண்டேயிருக்கும் பெருந் தகுதி வாய்ந்து நிலவும். இதில் தவிர, பிற பகுதிகளில் அதன் சிரிய நோக்கம் நிரம்பி முற்றுப்புள்ளி பெற்றுவிட்டது. ஆராய்ச்சிக்கென வளர்ந்து கிடக்கின்ற ஒரு பெருங் காடாகவே இன்று அது அமைந்து விட்டது. அரிய பல திறப்பட்ட கருவூலங்களால் அது வளம் நிரம்பி, அதில் உழைத்துவரும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கு எல்லையற்ற பணிக் குரியதாய்இயன்றுவிட்டது. ஆனல், அதனுடைய இயற்கை யான உயிர்வாழ்க்கை முடிந்து விட்டது. இப்போது அது வாழ்வது உயிரோடு உலவும் நமது தாய்மொழிகளின் மூல மாகத்தான். நமது தாய் மொழிகளின் உயிராற்றலைப் பெருக்கி அவற்றிற்கு உரங்கொடுத்துப் போஷணை செய்வது ஒன்றே இனி அவ் வடமொழி செய்யவேண்டும் சேவை. நமது தாய் மொழிகளின் பெருமை எதுவென்றல், அவை உயிர்த் தத்துவத்தோடு துடி துடித்துக் கொண் டிருப்பது தான். அவைகள் உயிரோடு முழுவாழ்வு வாழ் கின்றன. உயிருள்ள வரை வளர்ச்சிக்கும், மேன்மைக்கும் இடம் இருக்கிறது. உயிரோடு வழங்கும் இம்மொழி களில் செய்யும் ஆராய்ச்சி மிகவும் பயனுடையதாக வேயிருக்கும். இவற்றை மேன்மேலும் நாம் அதிக உப யோகமுள்ள கருவிகளாக அமைத்துக்கொள்ளலாம். கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் கருவிகள் என்ற நிலையில் இவற்றின் நலத்தை மேன்மேலும் முதிரும்படியாகச் செய்யலாம். இவற்றின் பிற நலங்களும் பெருமைகளும் மேலும் மேலும் வளர்ந்து முற்றும்படியாகச் செய்யலாம்.

இவ்வாறு செய்யும் முயற்சியில் வடமொழி நமக்குப் பெருந் துணையாக இருக்கும் என்பதில் தடையில்லை.

வடமொழியிலுள்ள அளவற்ற நூற்செல்வங்களை உலகத்துள்ள ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலரும் எப்பொழுதும் ஆராய்ந்து கொண்டே யிருக்கவேண்டும் என்பதை நான் மீண்டும் வற்புறுத்துகிறேன். இவ் ஆராய்ச்சி ஒருபொழுதும் புறக்கணிக்கற்பாலதன்று. ஆனால் இவ் ஆராய்ச்சியினால் இந்தியக் கலையாராய்ச்சிகள் அனைத்தும் முடிந்து விட்டன என்று நினைப்பது தவறு. மேலே குறித்த காரணங்களால், நமது தாய்மொழிகளையும் வடமொழியைப்போலவே ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும். வடமொழியைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்றுகூட நான் கூறுவேன். இம் மொழிகளை ஆராய்ந்து போற்றுமல் இருப்பது மிகப்பெரியதோர் பாபமாகும். இப் பாபம் இவற்றை வழங்கிவரும் மக்களையுங் கூட அழித்துவிடுவதற்கும் போதியதாகும். நம்மவர்களில் பலரும் இவ் உண்மையை உணராமல் இருப்பது வியப்பைத் தருகிறது. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் ஆராய்ச்சித் துறை ஒவ்வொன்றில்தான் திறம்பட உழைத்தல் இயலும். ஆனால், ஆராய்ச்சி என்னும் பெருநிலத்தின் எல்லைப் பரப்பு முழுவதையும் அறிவதோடு, அந்நிலத்தின் தராதரங்களையும் உணர்வது இன்றியமையாததாகும். நீண்ட காலமாகப் பயிற்சியில் வந்த பழைய துறைகளினால் ஏற்படும் பயன்களைத் திருத்திப் பெருக்குதற் பொருட்டுப் புதிய ஆராய்ச்சித் துறைகளைக் கண்டுகொள்வதும் நமது கடமையாகும். மேலும் நமது தாய்மொழிகளும் அவற்றிலுள்ள நூல்களும் வளத்திலும் தொன்மையிலும் வட மொழிக்குச் சமமானவையாகும். தமிழ் மொழியை எடுத்துக்கொண்டால் இது மிகவும் உண்மை என்பது புலப்படும். இம் மொழியிலுள்ள இலக்கியம் கிறிஸ்து-அப்தத்தின் தொடக்கத்திலேயே தோன்றத் தொடங்கின. மொழியாராய்ச்சி

என்ற கண்கொண்டு நோக்கினுல், இம் மொழியானது திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகத் தொன்மை வாய்ந்து பயிலப்பட்ட தென்பதும், மிகவும் சொல்வளம் நிரம்பிய தென்பதும், ஐயத்திற்கிடமில்லாதபடி மிகப் பழைய சொல்-வடிவங்களால் பல திறப்பட்டுச் செழித்து வளர்ந்துள்ளதென்பதும் நன்கு விளங்கும் என்று டாக்டர் கால்டுவெல் கூறியுள்ளார். கவிதையின் பெருமையை நோக்கினுலும், பழங்காலக் கல்வியாகிய செல்வத்தை நோக்கினுலும், கல்விப் பண்பின் பெருமையை நோக்கினு லும், நமது மொழிகள் வடமொழிக்கு ஒரு சிறிதும் பிற்பட் டனவல்ல. இவற்ருல் நமக்கு எய்தியுள்ள பெருமை மிக வும் நியாயமானதே யாகும்.

மேற்குறித்தனவற்ருேடு பொருந்த, இப்பொழுது திராவிட மொழித்துறை ஒன்று இங்கே வகுக்கப்பட்டுள் ளது. நமது இந்திய அரசாங்கம் ஒரு புது வாழ்வு தொடங்குங் காலத்தே இது தோன்றியுள்ளமை இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. இத் துறை வருங்காலத்து மிகவும் சிறப்பு எய்தியதாக விளங்கும் என்பதற்கு ஓர் அறிகுறி என்று இதனைக் கொள்ளலாம். நாட்டில் வழங்கும் மொழி களின் உரிமையின் பொருட்டு முதன்முதல் போராடி வெற்றிகொண்ட இம் மாகாணத்திலே திராவிட மொழி பற்றிய துறையும் முதன்முதல் தோன்றியுள்ளது என்பது நமக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னே உயர்ந்த நிலையிலுள்ள ஒரு பெரியார் சென்னை ஸர்வகலாசாலைக்கு விஜயம் செய் தனர். இவரை அக் காலத்திலுள்ள வைஸ்-சான்ஸெலர் ஒவ்வோர் ஆராய்ச்சித் துறைக்கும் அழைத்துச் சென்றனர். மொழியாராய்ச்சிசெய்யும் துறைக்குவந்த பொழுது, இங்கே எவ்வகையான ஆராய்ச்சி செய்யப்படுகின்றது என்ற சிறிது ஆதுரத்துடன் வினவினர். அவருடைய மனத்தின் அடியிலே இத் துறையில் ஆராய்ச்சிக்கு இடமே

யில்லை என்ற ஒரு கருத்தும், இத் துறைகள் கேவலம் அலங்காரத்தின் பொருட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன என்ற கருத்தும் இருந்தன என்பதை ஒருவாறு உணர்ந்தேன். நாட்டின் கல்வி வளத்திற்கும் பொருள் வளத்திற்கும் இத் துறைகள் பயனற்றன என்றும் அவர் கருதியிருத்தல் வேண்டும். இக் கருத்துக்கள் உண்மையொடுபட்டன அல்ல என்று அவரைத் தெளிவித்தற்கு எனக்குச் சில நிமிஷங்கள் சென்றன. இப் பெரியாரை நமது நாட்டில் சர்வசாதாரணமாய்க் காணப்படும் ஓர் இனத்தவரின் பிரதிநிதி என்று நாம் கொள்ளுதல்வேண்டும். தாய் மொழி ஆராய்ச்சித்துறையைப் பற்றிய, நமது கல்வியில் சிறந்த பலர்க்கும் கூட, நம்பிக்கை பெரும்பாலும் இல்லை என்பதைக் காட்டுவதற்கே இந் நிகழ்ச்சியை இங்கு எடுத்துக் கூறினேன். நம்பிக்கையற்ற ஒரு துறையிலே உழைத்துவரும்படி நமக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகாரவர்க்கத்தினர்கள் மாற்றாந்தாய் போல் நின்று இம் மொழியாராய்ச்சித் துறையைப் புறக்கணித்து வருவதும், பொதுப்படவுள்ள அவநம்பிக்கையின் அறிகுறியே யாகும். இந்நிலைமையை மாற்றிப் பலரும் உண்மையியல்பை உணர்ந்து நம்பிக்கை கொள்ளும்படி செய்வது மிகவும் அவசியமாகும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விரைவாக இவ்வாறு செய்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மொழியாராய்ச்சிக்கு நன்மை விளையும்.

பொதுப்பட இவ்வகை அவநம்பிக்கை உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது என்று நாம் சிந்தித்தல்வேண்டும். சாதாரணமாகப் பொதுமனிதன் ஒவ்வொருவனும் தான் இம் மொழியாராய்ச்சியை மேற்கொண்டு முடிவுகளைத் துணிய வல்லமையும் தகுதியுமுடையவன் என்று கருதிக் கொள்ளுகிறான். இத் துறைக்கென்று தனிப்பட்ட தகுதி வேண்டுமென அவன் கொள்ளவில்லை. யாரேனும் ஒருவன் தான் தனிப்பட்ட தகுதியுடையவன் என்று முன்வரு

வானுல், அவன் அவ்வாறு கூறிக்கொள்வதற்கு யாதோர் உரிமையும் கிடையாது என்று அந்தப் பொதுமனிதன் நினைக்கிருன். இந் நினைவை மாற்றுவதற்கு ஒன்றும் இது வரை செய்யப்படவில்லை. விஞ்ஞான சாஸ்திரம்பற்றிய துறைகளில் இவ்வாறு நினைப்பதற்கு அவன் துணியமாட்டான். ஏனெனில், அவனது அறிவின்மை வெட்ட வெளிச் சமாய்விடும். மொழி யாராய்ச்சித் துறையும், விஞ்ஞானத் துறைகளும் ஒரே நிலையில் உள்ளன என்பது இப் பொது மனிதனுக்கு நன்கு விளக்கப்படுதல் வேண்டும். மொழி ஆராய்ச்சித் துறைகளிலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் வகுத்துக் காட்டி விளக்குவோமாயின், இத்துறையில் புகுவதற்குத் தனிப்பட்ட அறிவும் தகுதியும் பயிற்சியும் வேண்டும் என்பது புலனும். ஆகவே, இத்துறையிலுள்ள பொருட் பரப்பின் பேரெல்லையையும், சிறு வரம்புகளையும், ஒருவாறுகுறிப்பிட என்னுகிறேன். இத்துறையிலே நிபுணர்களாகிய உங்களுக்கு நான் கூறுவதில் புதுமையாக ஒன்றும் இருத்தற்கு இடமில்லை.

மொழிபற்றிய ஆராய்ச்சிகளை இரண்டு பகுப்பாகப் பகுக்கலாம்; மொழி பற்றியது, இலக்கியம் பற்றியது, என. சிறப்பு முறையில் உள்ள மொழியாரய்ச்சியை மொழியாராய்ச்சிப் பொது என்றும், திராவிட மொழி ஆராய்ச்சி என்றும் இருகூறுபடுத்துதல் தகும். பிற்கூறியதுதான் நாம் மேற் கொண்டுள்ளதாகும். மொழியாராய்ச்சிப் பொதுவில் மொழிகளின் தோற்றம், மொழிகளின் பாகுபாடு, அவற்றின் குடும்பம், மொழிகளின் பரப்புநிலை விளக்கம் (atlas), மொழித் தொடர்பு பற்றிய மானஸ சாஸ்திரம், மொழிப்பொருள் விளக்கம் முதலிய பல தனித் துறைகளும் உள்ளன. திராவிடமொழி ஆராய்ச்சியை எடுத்துக்கொண்டால் அதன் குடும்பத்தின்மூலம், அதன் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகள், ஒப்புநோக்கு மொழியாராய்ச்சி, ஒப்புநோக்கு இலக்கணம், மூலத்திராவிட

மொழியின் புனர்நிர்மாணம் முதலிய பலதிறப்பட்ட பொருள்களும் அடங்கும். நமது மொழிகளில் ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டால், அதன் செம்மொழி வடிவம், அதன் சிதைவு மொழிகள், அதன் வழக்காற்று வடிவங்கள், அதன் பல திறப்பட்டநிலை வேறுபாடுகள், அதன் அயல்நாட்டு யாத்திரை, அயலினத்தவர் முதலியோர்களால் அதற்கு ஏற்பட்ட விளைவுகள் என்பன முதலாகப் பல பொருள்பற்றி ஆராய்ச்சி நிகழும். செம்மொழி வடிவம் என்ற ஒரு துறையிலே, இலக்கணம், சொல் வரலாறு (வடிவ வரலாறு, பொருள் வரலாறு), வாக்கிய அமைதி வரலாறு, சொல்-தொகை வரலாறு, ஒலி யியல் வரலாறு, உச்சாரண வரலாறு, நெடுங்கணக்கு வரலாறு, எழுத்து வடிவ வரலாறு முதலியனவாக ஆராய்ச்சி பலதிறப்படும். இலக்கணம் என்பது சொற்களின் ஒழுக்க முறையையும் பேச்சுவழக்கிலுள்ள நெறி அமைதியையும் உணர்த்துவதாகும். வரலாற்று நெறி இலக்கணம், விவரண நெறி இலக்கணம், ஒப்புநோக்கு இலக்கணம் முதலியன இலக்கணம் என்ற பகுப்பின்கீழ் அடங்கும். மொழிகளைப் பண்டைக்காலத்தன, நடுக்காலத்தன, தற்காலத்தன என்று பாகு படுத்தும்பொழுது இவ் இலக்கணத் துறை மிகவும் விரிந்து ஆராய்ச்சியின் அளவும் பரந்துபட்டதாயிருக்கும். சொல்-தொகைகளைப் பல நிலைகளினின்று நோக்குதல்வேண்டும். இயற்கை உரிமைச்சொல், இரவற்சொல், கலப்புச் சொல், சங்கேதச் சொல், அதிகாரமுறைச் சொல், பத்திரிகைச் சொல், வழக்கொழிந்த சொல் முதலியன எல்லாம் சொல்-தொகையுள் அடங்கும். மக்களது இயற்பெயர், ஊர்ப்பெயர்களும் தனிப்பட்ட ஓர் ஆராய்ச்சித் துறையாகும். பலவகைப்பட்ட அகராதி இயற்றுதலும் பெரியதோர் துறையாகமுடியும். வரலாற்று முறை அகராதி, சொல்வரலாற்று அகராதி, கலைச்சொல் அகராதி, சங்கேதச் சொல் அகராதி, கடினச் சொல்

அகராதி, ஒரு பொருட் பெயர் அகராதி, எதிர்ச்சொல் அகராதி, மரபுத்தொடர் அகராதி, தொடை அகராதி, தொகை அகராதி முதலியனவாக அகராதிகள் பலதிறப் படும். பொருட் பெயர் அகராதியும் இங்கே கொள்ளப் படுதல் வேண்டும்.

மேலே குறித்த முக்கிய ஆராய்ச்சிகளைத் தவிர, வேறு சில ஆராய்ச்சிகளும் நாம் செய்யவேண்டுவனவாய் உள்ளன. இங்கே மொழிமுறைப் பழமை யாராய்ச்சியை முக்கியமாகக் கூறலாம். இப் பழமை யாராய்ச்சி மூலத் திராவிட மொழியில் உள்ளன வாகக் கருதும் சொற் களையும், தொன்றுதொட்டு வழங்கும் புராதனக் கதைகளை யும், தொன்றுதொட்டு வழங்கும் நாடோடிச் செய்யுட் களையும், அடிப்படையாகக்கொண்டு ஒப்புநோக்கு முறை யில் நிகழ்வதாகும். மக்களினப்பிரிவு பற்றிய ஆராய்ச் சியும் இங்கே கொள்ளல் தகும்.

இனி, இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குச் செல்வோம். இங்கே தமிழ் முதலிய மொழிகளுக்குத் தனித்துரிய இலக்கியங் களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும், பல மொழிகளுக்குமுரிய இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஒப்பு-நோக்கு ஆராய்ச்சியும் செய்தல்வேண்டும். ஒப்புநோக்கு-ஆராய்ச்சிக்கு உதா ரணங்களாகத் திராவிட இலக்கிய ஆராய்ச்சி, இந்திய இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்பனவற்றைக் கூறலாம். தனி மொழி இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் முக்கியமாக நான்கு துறைகள் உள்ளன. அவையாவன, நூற்பதிப்புத் துறை, இலக்கிய மதிப்புத் துறை, இலக்கிய வரலாற்றுத் துறை, சரித்திரப் பொருள்களின் துறை என்பனவாம். இவற் றோடு, நூற்பட்டிகை (catalogue), பொருளடைவு நூற் பட்டிகை (bibliography) என்பனவற்றையும் நாம் சேர்த் துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இலக்கிய மதிப்பு ஆராய்ச் சியைப் பொது, சிறப்பு என இரண்டாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். முன்னையதில் ஆராய்ச்சி விதிகள், நுண்

கலையும் இலக்கியமும், மனோபாவனை, அமைப்புருவும் தொழிலும், நடை, அணி, யாப்பு, இலக்கியத்தின் சூழ்நிலை (இலக்கியமும் வாழ்வும், இலக்கியமும் சமுதாயமும் முதலியன), இலக்கியத்தின் நோக்கு (இயற்கை, உண்மை, லட்சியம், மக்கட்பண்பு முதலியன) என்பன எல்லாம் அடங்கும். பிற் கூறப்பட்ட சிறப்பு இலக்கிய-மதிப்பில் தனிக்கவிஞன், தனிநூல், தனிப்பட்ட காலப்பகுதியின் இலக்கியம், தனிப்பட்ட நூல்வகை, இசை, கணிதம் என்பன போன்ற தனிப்பட்ட நூற்பொருள்; இவை முதலியன அடங்கும். இனி, இலக்கிய வரலாற்றில் பல நூல்களுக்கும் பல ஆசிரியர்களுக்கும் காலம் துணியப்படுதல் அவசியம். இதனைத் தனிப்பட்ட ஒரு பகுதியாகக்கொள்ளலாம். இலக்கிய ஆசிரியர்களின் தனி வரலாறுகளும், ஆசிரியர் வரலாற்று அகராதிகளும் இங்கே கருதத் தகும். பின்னர், பொதுப்பட்ட இலக்கிய வரலாறுகள் இயற்றப்படுதல் வேண்டும். இதன் கண்ணே நூல்வகைகள், பண்டை, நடு, தற்காலம் இவற்றிற்குத் தனிப்பட உரிய இலக்கிய வரலாறுகள் முதலியவற்றைக் கொள்ளலாம். நூல் வகைகள் என்ற பகுப்பில் கவிதை, நாடகம், காவியம், கதை முதலியவற்றை யெல்லாம் அடக்குதல் வேண்டும். இலக்கிய அகராதியும் (Dictionary of literature) பெரிதும் பயன்படுவதாகும். நமது மொழிகளில் முக்கியமாகத் தமிழில், சரித்திரத்திற்குதவும் பொருட் கூறுபாடுகள் பல இருக்கின்றன. சிலாசாஸனங்கள், தாமிரசாஸனங்கள், தினசரிதைகள் முதலியவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம். இவற்றை நாம் கூடிய விரைவில் ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும். சரித்திர காலத்திற்கு முற்பட்ட வரலாறுகளைத் தெரிந்துகொள்ளப் புராண இதிகாசங்கள், நாடோடிப் பாடல்கள் முதலியன பயன்படும். இவை பற்றிய ஒப்புநோக்கு ஆராய்ச்சியும், பழமொழிகள், உலக வசனங்கள் முதலியன பற்றிய

ஆராய்ச்சியும் தனிப்பட்ட ஓர் துறையாகும். வைத்தியம், ஜோதிஷம் முதலியவை பற்றிய தனிப்பட்ட பொருள்-வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளும் இங்கே கருதற்குரியன. சமுதாய வரலாறு, நாகரிக வரலாறு, சமய வரலாறு, மாந்திரிக வரலாறு முதலியன எல்லாம் வெவ்வேறு தனித்துறையாகக் கொள்ளத்தக்கன.

இங்கே மிக முக்கியமான துறைகளை மட்டுந்தான் எடுத்துக் கூறியுள்ளேன். பின் சேர்த்துள்ள இரண்டு அனுபந்தங்களில் ஆராய்ச்சித் துறைகளிற் பெரும்பாலன விவரமாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இவற்றை நோக்கிய அளவில், மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சி எத்துணை விரிவும் பரப்புமுள்ளதென்பதும், எத்துணைத் தகுதியும் பயிற்சியும் உள்ளவர்களால் அது செய்யப்படவேண்டும் என்பதும் விளங்கும். இவ் ஆராய்ச்சிக்கு எல்லைகாணுதல் அரிதாகும். இதன் ஒவ்வொரு துறையிலும் உழைப்பு மிக மிக, இன்னும் அதிகமான அளவில் உழைத்தற்குரிய பொருள்கள் உள்ளன என்பது அறியத்தகும். அறிவு மிகமிக, ஆராய்ச்சிப் பொருளும் வளர்ந்துகொண்டே செல்லுகிறது. இதனால், நமது அறியாமையும் நன்கு புலப்படுகிறது. ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், "அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால்" என்று கூறியது மிக ஆழ்ந்ததோர் உண்மை.

இனி முற்கூறிய பல துறைகளிலும் நாம் செய்து முடித்துள்ளனவற்றையும் இனி உடனடியில் செய்ய வேண்டுவனவாயிருப்பனவற்றையும் சுருங்கச் சொல்லுகிறேன். தமிழ் ஒன்று பற்றித்தான் நான் உறுதியாகக் கூறமுடியும். பின்வருவன பெரும்பாலும் தமிழைக் குறித்தனவேயாம். ஆனால், இவை பிற திராவிட மொழி ஆராய்ச்சிகளுக்கும் பெரும்பாலும் ஒத்தனவாமென்றே கருதுகிறேன்.

மொழிபற்றிய பொதுவகை ஆராய்ச்சியில் மானஸிக தத்துவங்களைக் குறித்த அறிவு அவசியமாகும்; இலக்கியம் பற்றிய பொதுவகை ஆராய்ச்சியில் சௌந்தரிய சாஸ்திர உணர்ச்சியும், நுண்கலையுணர்ச்சியும் வேண்டப்படுவனவாகும். மொழியாராய்ச்சியை நோக்க, இலக்கிய ஆராய்ச்சி எளிதென்றே கூறலாம். ஆனால், இவ்இலக்கிய ஆராய்ச்சியிலுங்கூட நாம் பெரிதும் முற்பட்டுவிடவில்லை. உண்மையில் நமது ஆராய்ச்சி மிக்க இளமைப் பருவத்தில் தான் இருக்கிறது என்று கூறவேண்டும். தமிழ்பற்றிய அளவில் இது மிகவும் உண்மை என்றே சொல்லுவேன். ஆனால், ஒரு துறையில் நாம் சிறந்து விளங்குகிறோம்; அது நூற்பதிப்புத்துறை. சிறந்த கல்வியாளர்கள் பலர் இத்துறையில் உழைத்திருக்கிறார்கள். வித்வான் தாண்டவராய முதலியார், வேதகிரி முதலியார், சரவணப்பெருமாளையர், விசாகப்பெருமாளையர், ஆறுமுக நாவலர், ராவ்பகதூர் தாமோதரம் பிள்ளை, சுப்பராய செட்டியார், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் முதலியவர்களை இங்கே குறிப்பிடலாம். இவர்கள் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள் முதலிய முக்கியமான நூல்களை அருமையாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்மக்கள் இவர்களை மிகவும் போற்றிவரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இத்துறையிலுங்கூட இன்னும் செய்யவேண்டுவன பல இருக்கின்றன. மேற்குறித்த நூல்களுக்கும் கம்பராமாயணம் முதலிய காவியங்களுக்கும் வரையறை செய்த பாடங்களுடன், தற்காலத்துக் குரிய ஆராய்ச்சி யுபகரணங்களுடன், சிறந்த பதிப்புக்கள் இனிமேல் தான் வெளிவருதல் வேண்டும். அன்றியும் எண்ணற்ற நூல்கள் ஓலைச்சுவடிகளில் புதைந்து கிடக்கின்றன. இவ் ஓலைகள் எளிதில் அழியக் கூடியன. இங்ஙனம் அழிவுறுவதற்கு முன்பு இந்நூல்களை யெல்லாம் பதிப்பித்து வெளியிடுதல் வேண்டும். திராவிடமொழிகள் பிறவற்றிலும் இங்ஙனமே

பல நூல்கள் உள்ளன என்று தெரிகின்றேன். இப் திப்புத்ப துறையில் வல்ல கல்வியாளர்கள் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்து நூற்பதிப்புக்களை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இனி இலக்கிய மதிப்பு-ஆராய்ச்சியை எடுத்துக்கொள் வோம். இத்துறையில் இதுவரை சிறந்த பணி யாதும் நடைபெறவில்லை யென்றுதான் தோன்றுகிறது. இப் பொழுது சிலகாலமாக, திரு டி. கே. சிதம்பரநாத முதலி யார், பி. ஸ்ரீ. ஆச்சார்யா முதலானவர்கள் சில நன் முயற்சிகள் செய்து வருகிறார்கள். இங்கே ஒரு விஷயம் மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். நாம் இருபதாம் நூற் றாண்டில் வாழ்கிறோம் என்ற உணர்ச்சியே நமக்கு இல்லை. சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் மேனாட்டு மக்கள் இருந்த நிலைமையிலேயே இன்றும் நாம் இருக்கிறோம். தண்டி யாசிரியர் முதலிய முற்காலத்து வடமொழி வாணர்களே இன்றும் நமக்கு வழிகாட்டிகளாய் இத்துறையில் நிலைத்து விட்டார்கள். பரந்த அறிவோடுகூடிய புதுநோக்கு நமக்கு இயலாததுபோலத் தோன்றுகிறது. நம் காலத்திற்கும், சூழ்நிலைக்கும் முற்றிலும் வேறான நிலைமையிலே இயற்றப் பட்ட இரும்பு-விலங்குகளினால் நாம் பிணிப்புண்டு கிடக் கிறோம். தண்டியாசிரியரது பெருநூலைத் திருந்த அமைத்து முற்றுப்பெறச் செய்கிறோம் என்று தவறாகக் கருதி, அர்த்த மற்ற பிரிவுகளையும் உட்பிரிவுகளையும் வகுத்துவிட்டோம். இங்ஙனம் நுணுகி வகுப்பதிலே நம் அறிவைச் செலுத்தி இலக்கியச்சுவை யாராய்ச்சியாகிய கலையை முற்றும் இழந்துவிட்டோம். மேலை நாடுகளிற் சிறந்து விளங்கும் இலக்கிய மதிப்பிடு-முறைதான் நமக்கு உய்தியைத் தர வல்லது. அதுவே நமக்கு வழிகாட்டியாதல் வேண்டும். அப்படியானால்தான், மக்களினத்துக்கென்று அளிக்கப் பட்டுள்ள பேரின்பங்களுள் ஒன்றாகிய இலக்கிய-இன் பத்தை நாம் இழந்துவிடாமலிருப்போம். தண்டியாசிரியர் முதலிய அணிநூற் கர்த்தர்களுக்கு இலக்கிய மதிப்பிட்டுச்

சரித்திரத்திலும் அலங்கார சாஸ்திர சரித்திரத்திலும் ஒரு கௌரவமான ஸ்தானம் உண்டு. இதனை நாம் மறந்து விடலாகாது.

அடுத்தபடியாக, இலக்கிய வரலாறு எடுத்துக்கொள்ளத் தக்கது. இப்போதுள்ளனவற்றில் திரு கே. எஸ். சீனிவாச பிள்ளையின் 'தமிழ் வரலாறும்,' திரு எம். சீனிவாச அய்யங்காரின் தமிழாராய்ச்சி நூலும் (Tamil Studies), சிற்சில குறைகளிருப்பினும், பாராட்டிக் கூறத் தகுந்தன. இலக்கிய வரலாறுபற்றி வேறு சில பொது நூல்களும், தனிப்பட்ட பகுதிகளை உணர்த்தும் சிறப்பு நூல்களும் உள்ளன. கன்னடத்தில் ராவ்பகதூர் நரசிம்மாச்சாரியாரும், தெலுங்கில் வீரேசலிங்கம் பந்துலுவும், மலையாளத்தில் உள்ளூர்ப் பரமேசுவர அய்யர் முதலியவர்களும், இலக்கிய வரலாற்றுத்துறையில் சில நல்ல நூல்கள் இயற்றியிருக்கிறார்கள்.

இத் துறையிலே முற்படச் செய்யவேண்டிய சில பணிகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவது, இலக்கிய வரலாறுபற்றிப் பத்திரிகை முதலியவைகளில் வந்தனவற்றையும், நூல்களாக வந்தனவற்றையும் ஒருங்கு தொகுத்தல். இரண்டாவது, இதுவரைபதிப்பிட்டு வெளிவந்தனவற்றிற்கும், வெளிவாராது சுவடிகளாக இருப்பனவற்றிற்கும் நூற்பட்டிகை இயற்றுதல். இங்கே சுவடிகளைத் தொகுத்துக் காப்பாற்றிப் பட்டிகை தயாரிப்பது குறித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நமது மொழிகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனிப்பட ஒரு கழகம் அமைத்து ஏட்டுச் சுவடிகள் முதலியவற்றைத் தொகுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு நமது சென்னை அரசாங்கத்தினர் செய்யாமை பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. இப் பணியைச் சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரியின் வடமொழிப் பேராசிரியர்கள்மீது முன்பு சுமத்தியிருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் திராவிட மொழிகளில் பயிற்சி கிடையாது; அவர்

களது காலமும் கலாசாலை வேலையில் முற்றும் செலவழிக்கப்படுவது. சென்னை அரசாங்க நூல்நிலையப் பாதுகாப்பாளர்கள் என்ற நிலையில் அவர்கள் திராவிட மொழிகளுக்கும் சில சேவைகள் செய்திருக்கிறார்கள். இது அவர்களது பரந்த நோக்கத்தையும், கடமையுணர்ச்சியையும் தான் புலப்படுத்துகிறது. இப்பொழுது இப்பொறுப்பு ஒரு சிறு கழகத்தாரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்கழகத்தின் பாதுகாப்பாளருக்குத் திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய உணர்ச்சி சிறிதும் கிடையாது. இக்கழகம் சில காலம் நீடித்திருக்குமானால் நூல்நிலைய வேலை செய்யப் பெறாமல் தமிழ்நாட்டிலுள்ள நூற் கருவூலங்கள் அனைத்தும் அழிந்துவிடும் என்று தோன்றுகிறது. பல இடங்களுக்கும் சென்று சுவடிகளைத் தேடித் தொகுக்கும் அலுவலாளர்களில் சிலர் தமிழ் நன்கு பயின்றவராக இருத்தல் வேண்டும். தமிழ்ச் சுவடிகள் அடங்கிய நூல்நிலையம், சுவடிகள் வாசிப்பதிலும் பதிப்பிடுவதிலும் வல்லவரான சிறந்த கல்வியாளரிடம் ஒப்புவிக்கப்படுதல் வேண்டும். இங்ஙனமே பிற திராவிட மொழிச் சுவடிகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்தல் அவசியம். முன்பு வடமொழிப் பேராசிரியரை நியமித்திருந்ததே திருப்திகரமான செயலன்று. இப்போது அதைவிட எத்தனையோ மடங்கு மோசமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சென்னை அரசாங்கத்தார் இதனை உடனே கவனித்துத் தக்க முறையில் நூல்நிலையங்களைப் பாதுகாத்துவருதல் இன்றியமையாதது. சுவடிகளைத் தேடித் தொகுப்பதையும் மிகவும் ஊக்கத்தோடு செய்வித்தல் வேண்டும்.

மூன்றாவது, பொருள் முறை-நூற்பட்டிகை ஒன்று எல்லா நூல்களுக்கும் இயற்றுதல். நூற்பட்டிகை முதலியன ஆங்கிலக் கழகத்திற்கு போஅஸ் (F. S. Boas) என்பவரால் இயற்றப்படும் 'வருஷாந்தர ஆங்கில நூல்கள்' என்ற தொடரினையும், ஆங்கஸ் மக்டானல்ட் (Angus

Macdonald) என்பவரால் ஆங்கில மொழியிலுள்ள இலக்கியம் முதலியனபற்றித் தொகுக்கப்படும் 'வருஷாந்தரப்பொருள்முறை நூற்பட்டிகை' என்ற தொடரினையும் முன்மாதிரியாகக் கொண்டு இயற்றுதல் தகும். ஆனல், நம்முடைய பட்டிகையில் இலக்கியங்களோடு பிற நூல்களனைத்தும் தொகுக்கப் பெறுதல் வேண்டும். இவற்றை நாளிது வரை பூர்த்தியாக்கி, இனிமேல் ஆண்டுதோறும் புது நூற்பட்டிகைகள் வெளியிடுதல் மேற்கொள்ளத் தக்கது. நான்காவது, நூல்களின் காலம் நன்கு பரிசிலனை செய்யப்படுதல். தமிழ் நூல்கள் பற்றிய அளவில், அவற்றின் காலவரையறையைத் துணிவதில் முற்காலத்திலுள்ள அறிஞர்கள் தவருன கொள்கையை மேற்கொண்டு விட்டார்கள் என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. அதனை இப்பொழுது சீர்ப்படுத்துதல் வேண்டும். இலக்கியச்சான்றுகளை மதிப்பிடுவது மட்டும் இதற்குப் போதியதாயிருந்தால், இது எளிதில் முடியக் கூடியதாகும். ஆனல், அவ்வாறு மதிப்பிடுவதோடு நின்று விடவில்லை. தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியாருக்குத் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் இவற்றின் காலம் சமயக் கொள்கைகளைப் போல் ஆகிவிட்டது. இதன் பொருட்டு தங்கள் உயிரையும்கூட இழந்துவிடுவார்கள் போல் தோன்றுகிறது! முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்ருண்டிற்குப் பிற்பட்டனவாக இந்நூல்களைக் குறித்தால், அதற்கு அவர்களுடைய மனம் ஒப்புவதில்லை. பிற்காலத்தனவாயிருக்கக்கூடும் என்று யாரேனும் கூறினல், அவரைத் தமிழ்த் துரோகி என்று பட்டங்கட்டி விடுகிருர்கள். இதனல், விஷம் நிரம்பிய காற்று நமது நாட்டில் உலவி வருகிறது. ஆராய்ச்சியை நெரித்து விடுகிருர்கள். உண்மை தனது உயிருக்கே மன்ருடவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனல் ஆராய்ச்சியாளனுடைய கடமை தெளிவாகவே உள்ளது. உண்மையின் சார்பில் இரண்டொரு

வர் இருந்தாலும் அவர்களுடன் துணிந்து வாழ்வதே அவன் கடமை. அவ்வாறு செய்யாமற் போனால், அவன் அடிமை என்றே கருதத் தக்கவன்.

அடுத்து, சரித்திரப் பொருள்களை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே கல்வெட்டு இலாக்காவைச் சார்ந்தவர்களும், பேராசிரியர் பி. சுந்தரம் பிள்ளை, வி. கனகசபைப் பிள்ளை, டி. ஏ. கோபிநாத ராவ், டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ணசுவாமி அய்யங்கார், பி. தி. சீனிவாச ஐயங்கார், க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார், மு. இராகவையங்கார், ஏ. வி. வேங்கடராமய்யர், கே. ஜி. சங்கரஐயர், கவிமணி எஸ். தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, ராவ்பகதூர் சி. எம். இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார், எஸ். சோமசுந்தர தேசிகர், டி. வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி. நா. சுப்பிரமணியம் முதலியோர்கள் நன்கு உழைத்துத் தமிழ்க்குத் தொண்டு செய்திருப்பது நமக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இவ்வாறே, தெலுங்குபற்றி டாக்டர் என். வேங்கடரமணய்யா முதலியோர்களும், கன்னடம்பற்றி ராவ்கதூர் ஆர். நரசிம்மாச்சாரியார் முதலியோர்களும் பெரிதும் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றிய 'திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் காலம்,' மல்லாகம் வி. கனகசபைப்பிள்ளை இயற்றிய '1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்'; இவையிரண்டும் பெரும்புகழ் பெற்றன. பேராசிரியர் க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் எழுதிய 'சோழர்கள்' என்ற ஆங்கில நூல் தனிப்பட எடுத்துக் கூறும் தகுதி வாய்ந்தது. ஆனால், இன்னும் எத்துணையோ அளவு ஆராய்ச்சி நிகழ வேண்டுவதாயுள்ளது. கல்வெட்டு இலாக்கா அதிகாரிகள் தாங்கள் எடுத்துவைத்துள்ள கல்வெட்டுப் பிரதிகளைத் தமிழறிஞர்களுக்குக் கொடுத்து உதவுவதில் தாராள மனப்பான்மையுடையவர்களாக இல்லை. பிரதி எடுத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் நூற்றுக்கணக்கானவை இன்னும் அச்சிடப் பெறவில்லை.

ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் இன்னும் பிரதி எடுக்கவேண்டுவனவாய் உள்ளன. இக் கல்வெட்டுக்களை யெல்லாம் நன்கு பரிசோதித்து, குறிப்புக்கள் எழுதி, தென்னிந்திய மொழிகளில் வல்ல அறிஞர்கள் சீக்கிரத்தில் வெளியிட வேண்டும். கல்வெட்டுக்கள் தவிர, சரித்திர சம்பந்தமான காவியங்களும் தினசரிதைகளும் நம் நாட்டில் உள்ளன. இவையும் தக்கபடி ஆராய்ந்து வெளியிடப் படுதல் நலமாகும். புதுவை ஆனந்தரங்கம்பிள்ளை தமிழில் எழுதிவைத்துள்ள 'தினசரிதை' இன்றுகாறும் வெளி வாராத புதை பொருளாகவே நமக்கு இருக்கிறது. தென்னிந்தியாவில் 18-ம் நூற்றுண்டில் நிகழ்ந்த வியாபார முயற்சிபற்றியும், அரசியலின் கதிபற்றியும் உள்ள பல விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் அருமையான இலக்கியமாக இத் தினசரிதை உள்ளது. அன்றியும், அந் நூற்றுண்டில் பேச்சுவழக்குத் தமிழ் இன்னவாறு இருந்தது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முக்கிய கருவியாகவும் இது அமைந்துள்ளது. இதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை அரசாங்கத்தினர் வெளியிட்டிருக்கின்றனர் (1904-20). தமிழ் மூலத்தை இன்னும் வெளியிடாதிருப்பது சிறிதும் தகுதியன்று. இதனையும் முயன்று கூடிய சீக்கிரம் வெளியிடுதல் பெரிதும் அவசியமாகும். இத் தினசரிதையைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் ரிகார்டு ஆபீஸ் அதிகாரிகள் இதனைப் பிரதி செய்து வெளியிடத் தமிழறிஞர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுப்பார்களாயின் அதுவும் நலமாகும். இங்ஙனமே ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் மகனர் எழுதிவைத்துள்ள தினசரிதையையும் வெளியிடுதல் வேண்டும். நமது அரசாங்கத்தினர் விரைந்து கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களில் இது ஒன்ருகும்.

இலக்கியத் துறையில் இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயம் பற்றித்தான் பேச எண்ணுகிறேன். அது ஒப்புநோக்கு இலக்கியப் பயிற்சியாம். திராவிட மொழிகளனைத்

திற்கும் இது மிகவும் வேண்டற் பாலதாம். ஆங்கில இலக்கியப் பயிற்சியைக் குறித்துப் பேராசிரியர் டௌடன் (Dowden) கூறுவது இங்கே மிகவும் பொருத்த முடைய தாகும். 'ஐரோப்பிய இலக்கியங்களைப் பொதுப்பட அறிந்துகொள்வதுதான் இலக்கிய மாணவன் தன் பயிற்சி யின் முதற்படியாகச் செய்யவேண்டுவது. இப்பயிற்சியின் நோக்கமும், பரப்பும், நடைமுறையும் ஆசிரியர் ப்ரீமன் (Freeman) எழுதிய ஐரோப்பியச் சரித்திரப் பொதுக் கல்வியை ஒருவாறு ஒத்து அமைதல் வேண்டும். சாஸர் சம்பந்தமாய் பொக்காஸியோவைக் கூறுமிடத்தும், ஸ்பென்ஸர் சம்பந்தமாய் டாஸ்ஸோ, அரியோஸ்டோ வைக் கூறுமிடத்தும், ட்ரைடன் அல்லது போப் சம்பந்த மாய் ப்வாய்லோவைக் கூறுமிடத்தும், கார்லைல் சம்பந்த மாக கெய்த்தேயைக் கூறுமிடத்தும், பொக்காஸியோ, டாஸ்ஸோ, அரியோஸ்டோ, ப்வாய்லோ, கெய்த்தே என் பவர்களை ஐரோப்பிய இலக்கியத்தின் பொதுப்போக்கில் எந்த இடத்தில் உள்ளவர்கள் என்பதை மாணவன் அறிதல் வேண்டும். அன்றியும் நமது நாட்டில் (இங்கி லாந்து நாட்டில்) உள்ள இலக்கியப் போக்கிற்கும் அவர் களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ளதொடர்பு இதுதான் என்று சரியாய் ஓரளவு தெரிந்துகொள்வதும் அவனது கடமையாகும்' என்றனர் இப்பேராசிரியர்.

இங்குக் கூறிய தகுதியை வைத்து நோக்கினுல், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் என்ற மூன்று மொழி யிலுமுள்ள கல்வியாளர்கள் வடமொழியிலக்கியம் பற்றிய அளவில் தகுதியுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ஆனுல், தற்காலத்துள்ள தமிழறிஞர்களைக் குறித்து இவ்வாறு சொல்லமுடியாது என்று அஞ்சுகிறேன். தமது தாய் மொழியைத் தவிர பிற திராவிடமொழிகள் பற்றிய அள வில் இவ் அறிஞர்களில் ஒவ்வொருவரும் அறியாமையால் பிடிக்கப்பெற்று, நிலையுணராதிருக்கின்ருர்கள் என்று

தான் சொல்லவேண்டும். வியாசர், வால்மீகி, காளிதாசன் என்பவர்களைப்பற்றியும், வள்ளுவர், கம்பன் என்பவர்களைப்பற்றியும், திக்கண்ணு, நன்னய்யா என்பவர்களைப் பற்றியும், பம்பா, ரன்னு, பொன்னு என்பவர்களைப் பற்றியும், எழுத்தச்சனைப்பற்றியும் அறியாதவனைத் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றிலேனும் வல்லவன் என்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? இவ் அறியாமை நமது நாட்டில் நீடித்திருக்கும் படியாக விடக்கூடாது. திராவிட இலக்கியங்களையும், இந்திய இலக்கியங்களையும் ஒப்பு நோக்கிக் கற்றவனுடைய கல்வியறிவு மிகவும் பரந்துள்ளதாயும் செழிப்புள்ளதாயும் இருத்தல் ஒருதலை. இவ் ஒப்பு நோக்குக் கல்வி நமது அறிஞர்களுடைய குறுகிய மனப் பான்மையாகிய திண்ணிய சுவரை இடித்துத் தகர்த்து விடும். அச்சுவரை அரணகக்கொண்டு நம் அறிஞர்கள் மறைந்துவாழ முடியாது. இவ்வகைக் கல்வியின்மேல் எழுந்த ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு புதிய பொருண்மையும், புதிய பெருமையும் ஏற்படும். நம்முள் ஒவ்வொரு மொழியாளரும் பிற திராவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களைக் கற்று அனுபவித்துப் பரஸ்பரம் நன் மதிப்பைத் தேடிக்கொள்வாராக.

இனி, நான் மேற்செல்லுவதற்கு முன்பு ஒரு முக்கிய மான பணியைக் குறித்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது மொழிபெயர்ப்புப் பணியாகும். இப் பணியை நமது கல்வி யாளர்கள் மிகுதியாகக் கவனித்துத் தக்கபடி போற்ற வில்லை. இத் துறையில் சில நூல்கள் நம்மிடையிலுள்ளன என்பது உண்மையே. ஜி. யூ. போப் பாதிரியார் திருக் குறள், நாலடியார், திருவாசகம் முதலியவற்றை ஆங்கிலத் தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறுர். வ. வே. சு. ஐயர் திருக் குறளை ஆங்கிலத்தில் பெயர்த்திருக்கிறுர். சங்க இலக்கியத் திலும் பல செய்யுட்களை ஆங்கிலத்தில் கனகசபைப் பிள்ளை, கே. ஜி. சேஷையர், பி. என். அப்புஸ்வாமி

ஐயர் முதலியோர் நன்ருக மொழிபெயர்த்திருக்கிருர்கள். இவர்களைத் தவிர, வேறு சிலரும் இவ்வகை மொழிபெயர்ப்புப் பணியிற் புகுந்துள்ளார். இன்னுர் செய்துள்ளன இத் துறையில் இவர்கள் இறங்காமலிருந்தால் நலமென்று கருதும்படியாகவே அமைந்துள்ளன. தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலத்திலும், ஹிந்தியிலும் மொழிபெயர்த்தல் வேண்டுவதே. இதைக்காட்டினும் வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலிய அயல் மொழிகளிலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களையும் நூல்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தல் பெரிதும் வேண்டற்பாலதாம். வடமொழி மகாபாரதத்தைப் பல அறிஞர்களைக் கொண்டு தமிழில் மொழிபெயர்க்கச் செய்து, மகாமகோபாத்யாய ம. வி. இராமானுஜாசாரியார் பதிப்பித்துள்ளார். இவ்வாருகக் கருத்துக்களைப் பண்டமாற்றுச் செய்வது மிகுதியும் பயனுடையதாகும். மொழிபெயர்ப்பு அவசரமாகச் செய்யவேண்டிய பணிகளில் ஒன்ருகும். தகுதியுள்ள மொழிபெயர்ப்புக் கழக மொன்று நிறுவப் பெறவேண்டுவது அவசியம். மொழிபெயர்ப்புக் கழகம் நிறுவுவதில் நாம் காலம் தாழ்த்துதல் கூடாது. பிற திராவிட மொழிகளிலும் இம் மொழிபெயர்ப்புப் பணியை மேற்கொண்டு அறிஞர்கள் உழைத்து வருதல் அவசியம்.

இனி, இலக்கிய ஆராய்ச்சியினும் கடினம் என்று நான் முன் குறிப்பிட்ட மொழியின் ஆராய்ச்சியைப் பற்றிப் பேசுகிறேன். இவ் ஆராய்ச்சியில் இரண்டொரு துறைகளில் தவிர மற்றைத் துறைகளில் சிறிதும் நாம் முயற்சி எடுக்கவில்லை யென்று பொதுப்படக் கூறிவிடலாம். இத் துறைகளில் மிக முக்கியமானவற்றை இங்கே குறிக்கிறேன். முதலாவது சொல்வரலாற்று ஆராய்ச்சி. தமிழில் இவ்வகை ஆராய்ச்சி நடைபெறுவதற்குப் பல இடையூறுகள் இருக்கின்றன. ஓர் உதாரணத்தால் தெரிவிக்கிறேன். ‘ழகரம்’ வந்துள்ள சொல் தனித் தமிழ்

என்ற கொள்கை தமிழ்-அறிஞர்களுக்குள் இருந்துவருகிறது. இக் கொள்கை பிழையாம் என்பது எளிதில் நிரூபிக்கலாம். வடமொழியிலுள்ள 'பீடா₁' என்பதுதான் 'பீழை' எனத்தமிழில் வருகிறது. வள்ளுவரும்,

பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை பிரிவின்கண்
பீழை தருவதொன் றில் (839)

என எடுத்தாண்டுள்ளனர். வடமொழியிலுள்ள 'சிர்ஷக' என்பதுதான் தமிழிலுள்ள சிகழிகை.

"பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை" (கலித்-54)

எனக் கலித்தொகையில் வந்துள்ளது. வடமொழியிலுள்ள 'பல₂' என்பது தமிழில் பழம் என வழங்குகிறது.

"இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்த" (புறம்-225)

எனப் புறநானூற்றில் வந்துள்ளது. இவ் ஒலி-ஒப்புமைகளைக் கடைபிடித்துச் சென்று வடமொழியிலுள்ள 'க்ல₃' என்பதுதான் தமிழிலுள்ள கழகம் என்று ஒருவன் கூறுவனாயின், அவனை உடனே வடமொழிப் பைத்தியம் பிடித்தவன் என்று ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள். இக் கழகம் என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் பிற்பட்டதாகிய கலித்தொகையில் தான் முதன்முதல் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

"தவலில்தண் கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்ப"

என்பது கலித்தொகை 136-ம் செய்யுள். இங்கே 'சூது பொருகின்ற இடம்' என நச்சினார்க்கினியர் பொருள் விரித்தனர். பாணினி ஆசிரியர் 'ஸஹ' என்னும் வடசொல் சூதுபற்றியே வழங்கப்படும் என விதித்துள்ளனர். பாணினியத்திற்கும் தமிழில் முதன்முதல் இச்சொல் வழங்கிய கலித்தொகைக்கும் சுமார் 8 நூற்றாண்டுகள் இடைப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவைகளனைத்தும் யாராலும் மறுக்கமுடியாத உண்மைகளாயிருப்பினும், தமிழறிஞர்களில் பெரும்பாலாரும் 'கழகம்' என்பதைத் தூய தமிழ்ச் சொல் என்றே கருதிவருகின்றனர். இக் கருத்திற்கு

மாறுபட்ட கருத்தைப் பிறர் குறிப்பிப்பதனையும் இன்னோர் பொறுப்பதில்லை. இவ்வகைச் சூழ்நிலையில் ஆராய்ச்சி நன்கு நடைபெறமாட்டாது என்பது சொல்லவேண்டா. திராவிட மொழிகள் பிறவற்றில் இந்நிலை காணப்பட வில்லை. இங்ஙனமிருப்பினும், தமிழில் சொல்வரலாற்று ஆராய்ச்சி ஒருவாறு நடைபெற்றுவருவது ஒரு நல்ல அறி குறி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். காலஞ்சென்ற ஆர். சுவாமிநாதய்யர் தமிழ்ச்சொல் வரலாறுபற்றிச் சிறந்த ஆராய்ச்சி நூலொன்று எழுதியிருக்கிறார். ஒரு சில இடங்களில் பிழையிருக்கலாம். ஆனால், பிழை செய்வது மக்களியற்கைதான். இவ் வரலாறுகளில் பொதுமக்கள் உள்ளப் பாங்கைப் பின்பற்றிச் செல்லு தல் கூடாது. அவ்வாறு சென்றால், சொல் வரலாறு உண்மையாயிருக்க முடியாது. ஓர் உதாரணம் தரு கின்றேன்: தமிழில் 'மயில்' என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோம். இது வடமொழியிலுள்ள 'மயூர' என்பதனோடு தொடர்புடையது. தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் 'மயூர' என்ற சொல் ஒன்றே முற்காலத்தில் உள்ளமை இத் தொடர்பை வலியுறுத்தும். 'மயூர' என்ற வடசொல் ரிக்வேதத்தில் பயின்றுவந்துள்ளது. இங்ஙன மாகவும், மயில் என்பதைத் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டு, மா - இல் எனப் பிரித்து, மா என்பது அழகு பொருந்திய சிறகு என்றும் இல் என்பது வெயில் மழை தாக்காதபடி அமைந்த ஒதுக்கிடம் என்றும் பொருள் படுத்து, ஒதுக்கிடம்போலுதவும் அழகிய சிறகினையுடை யது எனச் சொற்பொருள் கண்டு ஓர் அறிஞர் வரலாறு அமைத்தனர். இச் சொல்லிற்கும் இது குறிப்பிடும் பிராணி யின் இயல்பிற்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமுள்ளதென்று கருதுதல் சொல்வரலாற்று முறையோடு மாறுபட்டதாகும். இப் பெயர் தோன்றிய காலத்து வாழ்ந்த மக்கள் மன நிலைக்கும் இவ் வரலாறு அதிரப்பட்டது. மனோபாவனை

யொன்றையே துணையாகக்கொண்டு துணியும் சொல்வரலாறு உண்மையொடு பொருந்துவதாகாது. மூலத் திராவிட மொழியில் இச் சொல் இருந்ததெனற்குச் சிறிதும் சான்றில்லை. அன்றியும் 'மா' என்பதனை இவர் தமிழ்ச் சொல்லாகக் கருதினராதல்வேண்டும். ஆனால், உண்மையில், திருமகளையுணர்த்தும் 'மா' என்னும் சொல் வடசொல்லேயாகும். திருமகளை அழகிற்கு இருப்பிடமாகக் கருதுவது நாம் அறிந்ததொன்றே. ஆகவே, மா-இல் என்பது சிறிதும் அழகற்ற ஒரு கலவைச் சொல்லாய் முடிகிறது. அது எக் காரணம்பற்றி மயில் எனக் குறுகிற்று என்பதும் வரலாற்றுமுறையில் உணர்த்தப்படவேயில்லை. மேல்நாட்டு அறிஞர் ஒருவர் 'மயில்' என்பதினின்று 'மயூர' தோன்றியது எனக் கூறினர். இதனை உடன்பட்டால் காலமுறையைச் சிறிதும் கவனியாதவர்களாவோம். சொல்வரலாற்றில் கையாளப்படவேண்டும் நெறியினும் நாம் தவறியவர்களாவோம். பன்மொழி யாராய்ச்சிக்கு வேண்டும் தகுதிகளெல்லாம் பெரிதும் அமைந்த இம் மேனாட்டறிஞர் ஒரோவிடங்களில் இவ்வாறு விநோதமான வரலாறுகளைத் தருவது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. வேறொரு மேல்நாட்டு மொழியாராய்ச்சியாளர் வடமொழியிலுள்ள 'ஹநுமந்த' என்ற ஒரு சொல் 'ஆண்மந்தி' என்ற தமிழ்த்தொடரினின்றும் பிறந்ததாக எழுதியுள்ளனர். ஆண்மந்தி என்பதை ஆண்குரங்கு என்ற பொருளில் அவர் கொண்டிருத்தல்வேண்டும். ஆனால், மந்தி என்ற சொல் முற்காலத்திற் பெண்குரங்கிற்கே வழங்கப்பட்டது. பெண்பாற் பெயர்களை உணர்த்துமிடத்து, தொல்காப்பியர், 'குரங்குமுசுவும் ஊகமுமந்தி' (பொருள்-மரபு 68) எனக் கூறினர். பிற்காலத்தும் இதுவே வழக்காறு என்பது 'மந்தியுங் கடுவனும் மரங்கள் நோக்கின' (சித்திரகூட. 43) என்று கம்பராமாயணச் செய்யுளில் வருவதால் அறியலாம். ஆகவே, ஆண்மந்தி என்பது இயற்கையில் எத்தனை பரிகாசத்திற்

கிடமோ அத்தனை அளவாக சொல்-தொடர் அமைப்பிலும் அது பரிகாசத்திற்கு ஏதுவாகும். இங்கே ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். திராவிட மொழிகளில் சொல்லாராய்ச்சி செய்துவரும் மேனுட்டறிஞர்கள் ஒரு சிலரேயுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு நமது மொழிகளின் மரபு முதலியன தெரிய மாட்டா. இங்ஙனமாயினும் அவர்கள் செய்துள்ள மொழி வரலாற்றுத் தொண்டுகள் போற்றற்பாலனவாம். 'கால்டுவெல்', 'குண்டர்ட்', 'ப்ரௌன்' 'கிட்டல்' முதலியோர்களது பெயர்கள் நாம் உறுதியாக நம்பிக்கொள்ளுவதற்குப் போதியன. அவர்களது முடிபுகளிற் சில கொள்ளத் தகாதனவே. எனினும், அவர்கள் கையாண்டு வரும் முறையும், அவர்களது பரந்த அறிவும், விஷயங்களை நுட்பமாகக் கவனிக்கும் ஆற்றலும் நம்மால் பெரிதும் பாராட்டத்தக்கன. அவர்களைப் பின்பற்றி நாமும் உண்மையொடு பொருந்திய சொல்வரலாற்று-ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வது நலமாகும்.

சொல்வரலாற்றோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையது பெயர் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாகும். இதில் இடப்பெயர்கள், மக்கட் பெயர்கள் முதலிய பலவகை ஆராய்ச்சிகள் அடங்கும். இடப்பெயர் வரலாற்றை எடுத்துக் கொள்வோம்: தமிழில் தலபுராணங்கள் என்று பேர் படைத்த காவிய நூல்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றில் இடப் பெயர் வரலாறுகளும் உள்ளன. ஆனல், அவற்றின் ஆசிரியர்கள் பெயர் வரலாற்றினைச் சரித்திரக் கண் கொண்டு நோக்காது, மனோபாவனை ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு, உண்மையான இடப்பெயர் வரலாற்றைத் தமது புராணக் கதைகளால் மறைத்து மூடிவிட்டனர். இப் புராணக் கற்பனைக் கதைகளைக்கொண்டே வெகு காலமாகத் திருப்தியடைந்து வந்தோம். மிகச் சமீபத்தில் தான் உண்மை வரலாற்றை விளக்கும் முயற்சியை மேற் கொண்டு ஒரு நூல் தோன்றியுள்ளது. ஆனல், இதுவும்

பௌராணிக நெறியையே பின்பற்றுகிறது; பல பிழைகள் செறிந்ததாகவும் உள்ளது. உதாரணமாக, திருநெல்வேலி என்ற ஊர்ப் பெயரிலே வேலி என்பது நில அளவைக் குறிப்பதென ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். தஞ்சை முதலிய பிரதேசங்களில் இந்நில அளவு வழங்கப்பட்ட போதிலும் திருநெல்வேலிப் பிரதேசத்தில் இவ்வழக்கு எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. இங்கே வேலி என்ற சொல் காவலிடம் என்ற பொருளில்தான் பொதுவாய் வழங்குகிறது. இவ் வூர்ப்பெயரிலும் இதுவே பொருள். நெல்லைப் புராண மும் இப் பொருளையே விளக்கிக் கதைகூறிச் செல்லு கிறது. 'திருப்பைஞ்ஞீலி' என்ற தலப் பெயரில் 'ஞீலி' என்பது 'வாழை' எனப் பொருள்படுமென்று ஆசிரியர் எழுதினர். இவர் ஆதாரங்காட்டாமற் போயினும், இப் பொருள் சிவஸ்தல மஞ்சரியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தென்பது உண்மையே. ஆனல் தமிழில் 'ஞீ' என்ற எழுத்தில் தொடங்கும் சொல் கிடையாது. தொல்காப்பி யத்தாலும் நன்னூலாலும் இதுவிளங்கும். எனவே ஞீலி என்பது நீலி என்பதன் போலி என்றே கொள்ளவேண் டும். இவ்விரு சொற்களுக்கும் வாழை என்ற பொருள் தமிழ் இலக்கியத்துள் ஓரிடத்திலும் வழங்கப்பெறவில்லை. நிகண்டுகளிலும் காணப்பெறவில்லை. பைஞ்ஞீலம் என் பது வாழை எனப் பொருள்படும் என்று தமிழ் லெக்ஸிகன் குறிப்பிடுகிறது. ஆனல் இதற்கும் ஆதாரமில்லை. சிவஸ் தல மஞ்சரியையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கலாம். பிராதேசிக வழக்கு (Local) என்று லெக்ஸிகனில் காணப் படுவது இச் சொல்லின் வடிவங்கொண்டே மறுக்கற்பால தாம். சிவஸ்தல மஞ்சரியில் "வாழை" ஸ்தல விருக்ஷ மாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இத்தலம்பற்றிய தேவா ரப் பதிகங்களில் ஓரிடத்தும் வாழை என்பது காணப் பெருமையால், மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில், நீலி (ஞீலி) என்பதன் உண்மை வரலாறு மறைந்துவிட்ட பொழுது

புதுவதாக ஒரு வரலாறு கற்பிக்கப்பட்டதாதல் வேண்டும். இதன் பயனாக, இவ்வாமை தோன்றியுள்ளதென எண்ணுதல் தகும். எனவே, இத் தலப்பெயர் பற்றிக் கல்வெட்டு முதலிய பிற கருவிகளின் உதவியைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி நிரம்பச் செய்தாலன்றி, உண்மை வரலாறு அறிதற்கு இல்லை. 'ஸ்ரீலி' வாழை எனப் பொருள்படும் என்று கூறுவதெல்லாம் புராணக் கதையைப் பற்றிய புராணமேயாகும். முத்துப்பேட்டை என்பதற்கு முத்துக் குளித்த இடம் எனப் பூர்வ வரலாறு உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வூர் கடற்கரையிலுள்ளதன்று; கடலுக்கும் இவ்வூர்க்கும் சுமார் 6 மைல் தூரம் உள்ளதாம். பண்டைக்காலத்தில் இங்கே முத்துக்குளித்தனரென்பதற்கு யாதோர் ஆதாரமும் கிடையாது. தஞ்சை மான்யுவல் (Tanjore Manual) என்ற நூலை நோக்கினுல் இங்குக் கூறியதன் உண்மை அறியலாம். முத்து என்ற பெயரை நோக்கிய அளவில், இங்ஙனம் வரலாறு கூறுதல் பௌராணிக நெறியேயாம். முத்து அல்லது முத்தையா என்பது தமிழ் மக்களுக்குரிய பெயர்களில் ஒன்றும். இப்பெயருடையோன் ஒருவன் நினைவுக்குறியாக இப் பேட்டை அமைந்திருத்தலும் சாலும். அல்லது அவன் நிறுவிய பேட்டையாகவும் இருத்தல் கூடும். உண்மை எதுவென்று அறுதியாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டாலன்றி இப் பெயர் வரலாற்றினை அறிதல் கூடாதாம். வெள்ளை என்ற சொற்குப் பலதேவன் என்ற பொருளும் தமிழில் உண்டு. ஆனுல், வெள்ளையென்று தொடங்கும் பெயரையுடைய ஊர்களிலெல்லாம் பலதேவன் வணக்கம் இருந்தது எனக் கருதும்படி வரலாறு கூறுதல் பலதேவ புராணம் எழுதப் புகுந்தார் செயலேயாகும். தக்க ஆராய்ச்சியின்றி, தக்க நெறியைப் பின்பற்ருது எழுதிய நூல்கள் தனுக்கு நடையினுல் உண்மை பொதிந்தன ஆகமாட்டா. மேலெழுந்த வாரியாகவுள்ள கல்வியினுல் பிழைகள் பரம்பரை பரம்

பரையாகப் பெருகிக்கொண்டே போக இடமுண்டு; உண்மையாராய்ச்சி பெருகமாட்டாது. மேல்நாட்டறிஞர்கள் ஊர்ப்பெயர் முதலியன குறித்துச் செய்துள்ள ஆராய்ச்சி முறையை நாம் நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். இங்கிலாந்தில் ஊர்ப்பெயர்க் கழகம் (Place-Name Society) வெளியிட்டுள்ள நூல்கள் மிகுதியும் பயன்படுவன. இவற்றைப் பின்பற்றித் தக்கபடியான ஆராய்ச்சிகள் நன்கு நிகழ்தல் வேண்டும். இவை பெரிதும் நிகழ்ந்தபின்பு, ஊர்ப்பெயர்-அகராதி ஒன்று தொகுத்து வெளியிடுதல் மிகவும் பயன் தருவதாகும்.

இச் சிறு நூலைக் குறித்து இத்தனை நுட்பமாகத் துருவிப் பார்க்கவேண்டும் அவசியமில்லை. ஆனால் இது போன்றவற்றால் விளைந்துள்ள தீமையின் அளவை நோக்கி இவ்வாறு செய்ய நேர்ந்தது. இதற்கு வருந்துகிறேன். இங்கே குறித்த நிலைமையிருக்கும் வரை, சொற்பொருளை விளக்கி வரலாற்று முறையில் செவ்விதாக அமைந்த அகராதி ஏற்படுவதற்கு வழியேயில்லை. யாழ்ப்பாணத்து ரெவரென்ட் ஞானப்பிரகாசர் இயற்றிவரும் சொற்பிறப்பு-ஒப்பியல் தமிழ் அகராதியில் இதுவரை இரண்டு பகுதிகளே வெளிவந்துள்ளன. மொழி நூலாராய்ச்சி தமிழில் எவ்வளவு இரங்கத்தக்க நிலையிலுள்ளது என்பதை இப்பகுதிகள் விளக்குகின்றன.

சென்னை ஸர்வகலாசாலையின் ஆதரவில் வெளிவந்துள்ள தமிழ் லெக்ஸிகன் வரலாற்று முறையில் அமைந்த அகராதியன்று. ஆனால், அது எப்பொழுதும் யாவரும் போற்றத்தகும் சிறந்த நிலையிலுள்ளது. முன் அகராதிகளில் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்ட நூல்களனைத்தும் மீண்டும் நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய ஆதார நூல்கள் நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சொற்களின் பொருள்களைக் கிரமப்படுத்துவதிலும், சொற்பொருளின் இயல்பை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வரையறுப்பதிலும்,

சொல்வரலாற்றுக்கு உபகாரப்படும்படி திராவிட மொழிகள் பிறவற்றிலுள்ள கிளைச்சொற்களை எடுத்துக்காட்டுவதிலும், மேற்கோள்களால் பொருளை விளக்குவதிலும் இந்த லெக்ஸிகன் முந்திய அகராதிகளைவிடப் பன்மடங்கு மேம்பட்டு விளங்குகிறது. சமீபகாலத்தில் வெளிவந்துள்ள நூல்களுள் இத்துணை அளவாகப் பெருமைவாய்ந்துள்ளதொரு நூலைக் காணுதல் இயலாது. இதில் குறைபாடுகள் உள்ளன என்பது உண்மையே. அவை காலக்கிரமத்தில் திருந்தவேண்டுவனவாயுள்ளன. நிற்க. லெக்ஸிகனைப் பின்பற்றிய அகராதிச் சுருக்கம் ஒன்றும் இன்றியமையாததாகும். சென்னை ஸர்வகலாசாலையார் இதனை விரைவில் எழுதி முடித்து வெளியிடுவதற்குவேண்டும் ஏற்பாடுகளைச் செய்துவருகிறார்கள். பலவகையான விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களுக்கும், கலைகளுக்கும் உரிய அகராதி ஒன்றும் மிக விரைவில் இயற்றப்படவேண்டும். பள்ளி மாணவர்களுக்குப் பயன்படுமளவில் இதனை இயற்றுதற்குச் சென்னை அரசாங்கத்தார் சென்ற ஆறு ஆண்டுகளாக முயன்று வருகின்றனர். இது முற்றுப்பெறும் நிலையில் உள்ளது. முன் குறித்துள்ள அகராதி வகைகளில் மற்றை அகராதிகள் எவையும் தொடங்கப்பெறவேயில்லை. அவைகள் அனைத்தும் பொதுமக்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடியனவாம். அறிஞர்கள் பலர் சேர்ந்த கழகம் ஒன்றை நிறுவி அவற்றை இயற்றுதல் நலமாகும். இங்கே, தெலுங்கு மொழியில் வெளியிடப்பட்டு வரும் சூரியராயநிகண்டு என்னும் அகராதியையும், கன்னடத்தில் மைசூர் அரசாங்கத்தார் வெளியிட முயன்றுவரும் அகராதியையும் பற்றிக் கூறுதல் இயைபுடையதாகும். திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலையார் மலையாளம் லெக்ஸிகன் ஒன்று வெளியிடக் கருதியிருக்கிறார்கள்.

இனி, வேறொரு துறைக்குச் செல்வோம். மொழியினங்களுள் மூலத் திராவிடமொழி எதனைச் சார்ந்தது

என்பதை விசாரித்துத் துணிவதில் பற்பல ஐயப்பாடுகளும், இடையூறுகளும் உள்ளன. கால்டுவெல் ஆசிரியர் சித்திய (Scythian) மொழியோடு இம்மொழியைத் தொடர்பு படுத்தினர். நம்மவர்களில் பெரும்பாலாரும் இதனையே முடிந்த முடிபெனக் கருதிவருகிறார்கள். கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளின் ஒப்புநோக்குப் பயிற்சியை முதன் முதலில் தொடங்கியவர் என்பது உண்மையே. அன்றியும் திராவிட இனத்தைச் சார்ந்த மொழிகளுள் ஒன்றற்கொன்றுள்ள தொடர்பினை அறிந்து அவைகள் ஓரினத்தைச் சார்ந்தவை என்று நிறுவியவரும் அவரே. அவருக்கு முன்பு அவை ஓரினத்தைச் சார்ந்தனவாகலாம் என்று பொதுப் படக் கூறிவந்தனரேயன்றி, மொழி நூல் முறையில் எவரும் தெளிவுபடுத்தியவர்களில்லை. கால்டுவெல் ஆசிரியர் மிகச் சிறந்த கல்வியாளர்; மொழியாராய்ச்சியில் மிகவல்லவர்; பேராற்றல் படைத்தவர். அவருடைய பெயர் திராவிட மொழி அறிஞர்களால் எல்லாக் காலத்தும் நன்றியறிதலுடன் போற்றுதற்குரியதே. ஆனால், அவர் எடுத்துக் கொண்ட துறையில் ஆராய்ச்சிக்கு இனி இடமில்லை என்று எண்ணுதல் கூடாது. சித்தியமொழித் தொடர்பை அவர் கூறும்பொழுது அவரே துணிவு பிறக்கும்படி தெளிவுபடுத்தவில்லை. ஒலி ஒப்புமைகளால் மயங்கிவிடுவதற்கு இடமுண்டென்று அவரே கூறியுள்ளார். இனிமேல் இன்ன நெறியில் ஆராய்ச்சி செல்வதாகலாம் என்பதை அவர் காட்டினர் என்ற அளவிலேயே அவரது ஆராய்ச்சியை நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும். மாக்ஸ்முல்லரும் அவரது முடிவோடு ஒத்ததொன்றையே கொண்டனர். ஆனால், சித்திய மொழி என்பதற்குப் பதிலாக துரேனிய மொழி என்றனர். இரண்டும் ஒன்றே.

இக் கொள்கையை பி. ஹுன்வால்வி என்பவர் மறுத்து, மறுப்பிற்குரிய காரணங்களை மிக்க திறமையுடனும் தெளிவுடனும் எடுத்து எழுதினர். டாக்டர் ஸ்டென்

கொனே தமது 'இந்திய மொழிகளின் ஸர்வே'யில் (தொகுதி IV பக். 282: 1906) 'திராவிட மொழிகளை இந்தியாவிற்கு வெளியேயுள்ள மொழிகளோடு இணைக்க இதுவரை எடுத்த முயற்சிகள் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. இவைகளைத் தனிப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தின என்று கொள்ளுதலே நேரிதாகும்' என்று கூறினர். 1925-ல் கால்டுவெல் ஆசிரியரின் கொள்கை F. O. ஸ்ரேடர் என்பவரால் மீண்டும் பரிசிலனை செய்யப்பட்டது. இவர் திராவிட மொழிகளையும் பின்னே-அக்ரியன் முதலிய யூரல் பிரதேசத்து மொழிகளையும் ஒப்பிட்டனர். ஒப்பிட்டு, இருவகை மொழியினங்களும் தொடர்புடையன என்று துணிந்தனர். இக் கொள்கையைக் கண்டித்து E. லூயி என்பவர் ஓர் மறுப்பு விடுத்தனர். இம் மறுப்புப் பெரும் பாலாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆனல், சில காலங் கழித்து ஹெவிஸி என்ற ஹங்கேரி அறிஞர் முண்டா அல்லது கொலேரியன் மொழிகளும் பின்னே-அக்ரிய மொழிகளும் தொடர்புடையன என்று காட்டுதற்கு முயன்றனர். இத் தொடர்பு நிறுவப்படுமாயின், திராவிடமொழிகளும், கொலேரிய மொழிகளும் சம்பந்தமுடையன என்று நிரூபிக்கப்படலாம். ஆனல் முற்குறித்த தொடர்பு நிரூபிக்கப்படவில்லை. பேராசிரியர் எஸ்.கே. சட்டர்ஜி 'மூலத்திராவிட மொழியினர் மேலே நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களாதல் வேண்டும். அவர்கள் தாயகம் மத்திய தரைக் கடற் பிரதேசத்தின் கிழக்கில் இருந்ததாதல் வேண்டும். ஆசியாமைனரிலிருந்த பண்டை லைக்கியர்கள் க்ரீட் தேசத்தில் குடியேறித் தங்களை த்ரும்லி என்று கூறிக்கொண்டனர்' என்று.எழுதியிருக்கின்றார். த்ரும்லி என்பதும் த்ரமிளர் என்பதும் ஒன்றெனக் கொண்டனர். இதனல் திராவிடர்கள் கிரேக்கர் காலத்துக்கு முற்பட்டிருந்த் க்ரீட் மக்களோடு தொடர்புடையவர்கள் என்று ஊகிக்கலாம். இவ்வகையான ஜாதித் தொடர்பிலிருந்து

மொழித் தொடர்பும் இருந்திருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு.

இவ்வகை ஆராய்ச்சியின் இயல்பை நோக்கும்போது, இதனை மக்கள்-வகுப்பு ஆராய்ச்சியிலும் மொழி நூலாராய்ச்சியிலும் தக்க பயிற்சியும் திறமையும் உள்ளவர்களிடத்தே விட்டு விடுவதுதான் நலமென்று தோன்றுகிறது. திராவிடமொழி அறிஞர்கள் செய்யவேண்டும் பணி வேறு இருக்கின்றது. அதுதான் மூலத்திராவிட மொழிக்கும் மற்றைத் திராவிட மொழிகளில் ஒவ்வொன்றிற்குமுள்ள சேய்மை அண்மைபற்றிய ஆராய்ச்சியாகும். மொழி-ஆராய்ச்சி முதிராது இளம் பருவத்திலிருக்கும் பொழுது, தமிழ் மொழியின் உதரத்திலிருந்து மற்றைத் திராவிட மொழிகள் பிறந்தன என்றும், தமிழ்தான் மூலத் திராவிடமொழி என்றும் நம்பி வந்தார்கள்.

'கன்னடமும் களி தெலுங்கும் கவின் மலேயாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்'

என்றனர் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை.

இது மொழியாராய்ச்சி நெறிக்கு ஒத்ததோர் முடிபன்று. தமிழின் வேறுபட்டதாய், அதைக்காட்டிலும் மிக்க தொன்மை வாய்ந்ததாயுள்ள ஒரு பண்டைமொழி. இருக்கவேண்டும் என்று கொள்ளல் மொழி நூல் முடிபிற்கு அவசியமாயிற்று. அவ்வாறு கொள்ளவே, அம் மொழியின் குழந்தைகளாகிய திராவிட மொழிகளில் எது முற்படப் பிறந்தது என்பதுபற்றித் திராவிட மொழி அறிஞர்கள் இப்போது போர் புரிந்து வருகிறார்கள் சென்னை ஸர்வகலாசாலையில் பணி புரிந்து வந்த எனது நண்பர் ஸ்ரீ கே. ராமகிருஷ்ணய்யா மூலத்திராவிட மொழியிலிருந்து முதன்முதல் பிரிந்தது தெலுங்கு மொழிதானென்றும், ஆகவே, அதுதான் தமிழ் மொழியைக் காட்டிலும் மிக்க தொன்மை வாய்ந்ததென்றும் கருதுகிறார். மலேயாள மொழியைச் சார்ந்த அறிஞர்கள் அவர்களுடைய மொழி

தான் இங்குக் குறித்த தொன்மைக்கு உரிமையுடைதென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால், தமிழின் முற்பிறப்பும் தொன்மையும் தக்க காரணங்களால் நிறுவப்பட்டுள்ளன. கால்டுவெல் ஆசிரியர் கூறும் இக்கொள்கையை மறுப்பது எளிதன்று. எனினும், பிற திராவிட மொழிகளுக்குரிய நமது சகோதரர்கள் இவ் உரிமையை மேலிட்டுக் கொண்டாடுகிறார்கள் என்பதையும், ஆராய்ச்சி இன்னும் இதுபற்றிச் செய்யவேண்டும் என்பதையும், நாம் மனத்தில் பதியவைத்தல் வேண்டும். இக் கேள்வியை விருப்பு வெறுப்பின்றி நடு நிலையிலிருந்து ஆராய்தல் அவசியமாகும்.

இதனைக்காட்டிலும் மிக முக்கியமான கேள்வி யொன்று மொஹஞ்சொதரோ, ஹரப்பாப் பிரதேசங்களில் அகழ்ந்து கண்டெடுக்கப் பெற்றவற்றால் விளைந்து விட்டது. சிந்துநதி நாகரிகம் திராவிடருக்கு உரியதுதான் என்று வலுவாக வாதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்நாகரிகம் வேதகாலத்திற்கு முந்தியது என்றும், ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்குள் புகுவதற்கு முன்புள்ளதென்றும் பெரும்பாலோர் ஒப்புவர். ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் சிந்துநதிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் மூன்று இனத்து மக்களேயாவர். அவராவர் நிக்ரோவர், ஆஸ்திரோ-ஆசியர், திராவிடர் என்பவர்களாம். இவர்களுள் நிக்ரோவர் பழங் கற்காலத்துள்ள நாகரிக நிலையில் இருந்தவர்கள். ஆஸ்திரோ-ஆசியர்கள் புதுக் கற்காலத்து நாகரிக நிலையில் உள்ளவர்கள். திராவிடர்கள் தாம் நகரங்கள் இயற்றி அமைதியான வாழ்வுக்கு உரிய நாகரிகத்தை அடைந்தவர்கள். சிந்துநதிப் பிரதேசத்து நாகரிகம் மிகச் சிறந்தது. இங்கே நன்றாக அமைக்கப்பட்ட நகரங்களும், பல உப்பரிகைகளோடு செங்கற்களால் இயற்றப்பட்ட வீடுகளும், பூமியின்கீழ் அமைக்கப்பட்ட சலதாரைகளும் இருந்தன. எழுதுதல் பலருக்கும் தெரிந்த

தொரு கல்யாக விளங்கிற்று. மட்பாண்டங்கள் நன்ருக அலங்கரிக்கப்பட்டு, பலவகையான முறைகளில் வர்ணம் பூசப்பெற்றிருந்தன. இறந்த மக்களைப் புதைப்பதிற் சில விசேஷ வழக்கங்கள் இங்கே இருந்தன. குழந்தைகளுக் குரிய பொம்மைகள் முதலிய நாகரிக வாழ்விற்குரிய பல சின்னங்களும் இங்கே உள்ளன. இவ்வளவு உயர்ந்த நாக ரிகம் நிக்ரோவர்களுக்கும் ஆஸ்திரோ-ஆசியருக்கும் இருந்த தெனக் கொள்ளுதல் ஏலாது. அன்றியும், இந் நாகரிகம் மத்தியதரைக் கடல் - மேலே ஆசிய நாகரிகப் பண்போடு தொடர்புற்றதாகவும் காண்கிறது. திராவிடர்களும் மத் தியதரைக்கடற் பிரதேசத்துமக்களாவர் என்பது வேறு வகையாலும் அறியப்பட்டது. இவைகளை யெல்லாம் நோக்குமிடத்து சிந்துநதிப் பிரதேசத்து நாகரிகம் ஆரியர் கள் இந்தியாவிற்கு வந்து சேருமுன் திராவிடர்களால் அமைக்கப்பட்டதாம் என்ற முடிவு பெரும்பாலும் கொள் ளத்தக்கதே. இம்முடிவு முற்றும் உண்மைதான் என்பது மொஹஞ்சொதரோவில் காணப்படும் எழுத்துக்களை அறு தியாய் வாசித்துப் பொருளுணர்ந்து அதில் காணும் சொற் கள் இப்போதுள்ள திராவிட மொழிகளின் மூலமொழி யைச் சார்ந்தன என்று தெளியப்பட்ட பின்புதான் நிச்ச யம் எய்தும். ஆகவே, ரெவரென்ட் ஹீராஸ் செய்வது போல அச்சொற்கள் பழந்தமிழுக்குரியன என்று கொண்டு பழந்தமிழாக வாசித்தல் பொருத்தமற்றதாம். அவர் செய் துள்ள முயற்சி மொழி - நூல் முறையோடு முற்றும் முரண்பட்டதாம்; சிறிதும் அங்கீகாரத்திற்குரியதன்று.

இங்கே பேராசிரியர் எஸ். கே. சட்டர்ஜீ தமது 'இந்தோ-ஆரிய மொழியும், ஹிந்தி மொழியும்' (Indo-Aryan and Hindi) என்ற நூலில் வெளியிட்டுள்ள கருத் தையே நான் பின்பற்றியுள்ளேன். அவர் கொண்ட கொள்கை பெரும்பாலும் உண்மையென்றே தோன்று கிறது. சிந்துநதிப் பிரதேசத்து நாகரிகம் திராவிடர்களுக்

குரியதுதான் என்று எக்காலத்தாவது தெளிவிக்கப்படுமாயின், அதனுல் ஏற்படும் வினவுகள் மிகப்பலவாம். சரித்திர நோக்கே முற்றும் மாறுபட்டுவிடும். நம்மை எதிரிடும் கேள்விகளும் புரட்சித் தன்மையுடையனவாயிருக்கும். ஆகவே, திராவிட மொழிகளின் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் நமக்கு மேற்குறித்த முடிவைக் காணுதற்குத் துணை செய்ய வேண்டும் கடமையிருக்கிறது. அது பற்றிய ஒரு விஷயத்தை இனி அடுத்துப் பேசுகிறேன்.

திராவிடமொழியைப் புனர்நிர்மாணஞ் செய்வதற்கு அடிக்கடி முயற்சிகள் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. எனது நண்பர் வெங்கடராஜுலு ரெட்டியார் இந் நிர்மாணத்தைக் குறித்துச் சில கருத்துக்கள் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளை எடுத்துக்கொண்டால், ஒப்புநோக்கு ஆராய்ச்சி அவற்றில் மிகவும் நுட்பமாகச் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது. எனினும், பூர்வமொழியின் புனர்நிர்மாண முயற்சி அவைகளில் கூடத் திருப்திகரமாயில்லை. பேராசிரியர் பிடெர்ஸென் (Prof. Pederson) மொழியாராய்ச்சி முறைபற்றிய தமது நூலில் இதனை விளக்கமாகக் காட்டியிருக்கின்றுர். நம்முடைய திராவிடமொழிகளிலோ, ஒப்புநோக்கு மொழியாராய்ச்சி இப்பொழுதுதான் தொடங்கியிருக்கிறது. ஒப்புநோக்குச் சொல்-அகராதிகூட இன்னும் திருந்த அமைந்தபாடில்லை. மொழிக் கல்வியில் ஆழ்ந்து சிறந்துள்ள எனது நண்பர் கே. ராமகிருஷ்ணய்யா இப்பொழுதுதான் திராவிடமொழிகளிலுள்ள கிளைச் சொற்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இத் தொகுப்பு நூலில் கிளைச் சொற்கள் அனைத்தும் காட்டப்பட்டுள்ளன என்று நினைத்தற்கு இடமில்லை. கிளைமொழிச் சொற்களையும் ஒப்புநோக்குச் சொல்லகராதியையும் நன்கு கற்றுணர்ந்து ஒலியிலக்கண விதிகளை நிருமித்தல்வேண்டும். அதன் பின்புதான், ஒப்புநோக்கு மொழிநூலாராய்ச்சி செய்தல்

இயலும். கன்னட மொழியில் ராவ்பகதூர் ஆர். நரசிம் மாச்சாரியாரும், தெலுங்கில் டாக்டர் நாராயணராவும் இத் துறையில் உழைத்திருக்கின்றனர்கள். வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், எல். வி. இராமசாமி ஐயர் முதலியோர் இத்துறையில் தமிழ்பற்றியும் மலையாளம் பற்றியும் நல்ல பணி செய்திருக்கின்றனர்கள். மொழியாராய்ச்சி முறையில் நன்கு பயின்ற நமது அறிஞர்களே இத்துறையில் பணிசெய்வதற்குத் தகுதியுள்ளவர்கள். ஆனால், திராவிட மொழிகள் பலவற்றிலும் வல்ல அறிஞர்களின் கூட்டுறவினாலேயே இப்பணி முற்றக்கூடியது. இவ்வகையான கூட்டுறவிற்குச் சென்னை ஸர்வகலாசாலையில்தான் தக்க வசதியுள்ளது. ஆங்குள்ள அதிகாரிகள் இக் கூட்டுறவுப் பணி நிகழ்தற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த ஸர்வகலாசாலையிலுள்ள மொழி-அறிஞர்கள் இத்துறையில் சிறிது உழைத்து வருகின்றனர்கள். இவ்வுழைப்பை முறையாகவும் விரைவாகவும் செய்து மொழியாராய்ச்சியில் கைக்கொள்ளத் தகும் நெறிகளை வழுவாது பின்பற்றி முற்றுவிக்கவேண்டும். இவ்வகையான ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்தபிற்பாடுதான் மூலத் திராவிட மொழியின் புனர்நிர்மாணம் செய்தல் இயலும். இதற்குப் பிற்பாடுதான் மொஹஞ்சொதரோவிலுள்ள லிபியால் குறிக்கப்படும் மொழி மூலத்திராவிட மொழியோடு தொடர்புடையதுதானா என்று அறிதல் கூடும். தொடர்பு உண்மையாயின், திராவிடர்களுடைய ஆதி நாகரிகம் முற்றும் உண்மையாய், அதன் தொன்மை இரண்டு அல்லது மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாய் முடியும்.

திராவிடமொழி அறிஞர்கள் ஒத்துழைக்கவேண்டிய வேறொரு துறையை இறுதியில் கூறுவதாக வைத்திருந்தேன். அதுதான் இலக்கணத் துறை. இதில் வரலாற்று முறை இலக்கணம், ஒப்புநோக்கு இலக்கணம் என்ற

இரண்டும் அடங்கும். வரலாற்றுமுறை இலக்கணம் பற்றி, பேராசிரியர் ஏ. ஆர். ராஜராஜவர்மாவின் கேரள பாணினீயத்தைத் தவிர, இதுவரை வேறு நூல்கள் இயற்றப் படவில்லை. இவ் இலக்கண வகையின் இயல்பைக் குறித்து ஓர் ஆசிரியர் கூறுவது நோக்கத்தக்கது: 'தற்காலத்துள்ள மொழிவழக்குகளை எடுத்துக்கொண்டு மொழியாராய்ச்சியாளன் அவ் வழக்குக்கள் வந்த வரலாற்றை ஆராய்ந்து காணமுயலுகின்றான். அவ்வகை ஆராய்ச்சியில் மொழிகள் எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே செல்லுகின்றன என்ற உண்மையை அவன் காணுகிறான்... இங்ஙனமாக, மொழியின் சரித்திரம் விளக்கம் எய்துகின்றது. முடிவில், அது அதன் பிறப்பிலிருந்து நாளிது வரைப் பல்வேறு கிளைகளாய்ப் பிரிந்து வளர்ந்துவந்த நெறியைத் தெரிந்துகொள்ள இயலுகிறது. இவ்வாறு அறியும்படி செய்வதுதான் வரலாற்று நெறி இலக்கணத்தின் இயல்பாகும்' பற்பல காலங்களிலும் எழுதிய இலக்கணங்களை மட்டும் கற்றால் போதாது. நமது பண்டை இலக்கணங்கள் வடமொழி யிலக்கணங்களைப் பின்பற்றியுள்ளன. நமது மொழியிலுள்ள இயல்புகள் அனைத்தையும் கண்டு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்கள் என்று கூற முடியவில்லை. நமது மொழியின் அமைப்பினையும் முற்றக் கண்டு இலக்கணம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்றும் நினைக்கக் கூட வில்லை. நாம் பல்வேறு காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களையும் சரித்திர முறையில் வைத்துக் கற்றல் வேண்டும். அவற்றிலே காணப்படும் மொழிவழக்கின் விதிகளைக் கண்டுகொள்ளுதல் வேண்டும். பின், ஒவ்வொரு காலத்திற்குமுரிய நியதி அல்லது விவரண இலக்கணம் (Systematic or descriptive Grammar) இயற்ற முற்படுதல் வேண்டும். இம் முயற்சியில் நமது பண்டை இலக்கணங்கள் நமக்கு உபகாரப்படும் என்பதில் தடையில்லை. நமது முன்னோர்கள் வழக்கு நெறியில் மொழி

எப்போதும் மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் என்ற உண்மையை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. உதாரணமாக, இன்று வழங்கும் தமிழ் சங்ககாலத்துத் தமிழும் அன்று' வள்ளுவர் காலத்துத் தமிழும் அன்று; இவ்விரண்டினின்றும் வேறுபட்டது. இதனை மறந்து, அவர்கள் வற்புறுத்திய விதிகள் மொழி வளர்ச்சியைத் தடுக்க முயன்றன. நமது முயற்சியில் அவ்வகைக் குற்றம் இருத்தல் கூடாது. மேற்குறித்தபடி அமைத்த விவரண இலக்கணங்களைக் கால அடைவில் வைத்துக் கற்று, அக்கல்வியின் விளைவாக வரலாற்றுமுறை யிலக்கணம் இயற்றுதல் வேண்டும். எஸ்பெர்ஸென் கூறிய வார்த்தைகள் இங்கே பொருத்த முடையன. "சென்ற நூறு ஆண்டுகளாகச் செய்துவந்த மொழி நூலாராய்ச்சியில் ஒரு தனிப்பட்ட பெருமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது பழைய முறைகளை விடுத்து வரலாற்றுமுறையில் இலக்கணம் செய்ததேயாகும். இவ் வரலாற்று இலக்கணத்தில் மொழியின் வழக்காறுகளை விவரிப்பதோடு அவற்றிற்குரிய காரணங்களும் விளக்கம் எய்தின. இப் புதுமுறையைக் கையாளுவதினாலே தனித் தனி காணப்பட்ட இலக்கண நியமங்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு உடையனவாய்ப் புது முடிபுகளை நாம் கொள்ளுதற்கு உபகாரப்பட்டன" என்றனர் இப் பேராசிரியர். வரலாற்று நெறியில் தக்கதொரு இலக்கணம் அமைக்கப் பெற்றிருக்குமாயின், பூர்வ எகிப்துதேசத்தில் 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காணப்பட்டதாகக் கருதும் 'சாந்திக் காப்புவாய் ஏமாந்து இருக்கார்" (இந்து, 13-10-46) என்பது போன்ற வாக்கியம் அமைய முடியாதென்பது விளங்கும்.

இத் துறையின் மற்றொருபகுதி ஒப்புநோக்கு இலக்கணமாகும். இதில் வரலாற்று முறையில் கிடைத்த சான்றுகள் மூல மொழியிலிருந்து கிளைத்த பலவேறு மொழிகளையும் இணைத்து நோக்கிப்பெற்ற ஆதாரங்களால் நிறைவுறுகின்றன. கால்டுவெல் ஆசிரியரது திராவிட

மொழியின் ஒப்புநோக்கு இலக்கணமே இத்துறையிற் சிறந்த தனியிலக்கணமாக விளங்குகின்றது. இவ் ஆசிரியரால் திராவிடமொழி ஆராய்ச்சி உண்மையாகவும், திண்மையாகவும் அடிகோலப்பட்டுள்ளது. திராவிடமொழிகளுள் ஏதேனும் ஒன்றை நன்கறிய வேண்டுமாயின், அதற்குப் பிற திராவிட மொழிகளின் உணர்ச்சி இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்று இவ் ஆசிரியர் உறுதியாக நம்பினர். ஆகவே ஒப்புநோக்கு - இலக்கணம் ஏதோ ஒரு வகையாற் பயன்படுமென்று நெகிழ்ந்து சொல்லுதல் சரியன்று என்றும், அது இன்றியமையாத ஒரு பயிற்சி என்றும் அவர் கொண்டனர். மிகவும் நன்ருகத் தொடங்கி அவர் செய்துவந்த மொழி யாராச்சிப் பணியை அவரைப் பின்பற்றி ஒருவரும் தொடர்ந்து செய்யாமை பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. இப்பொழுதாவது தக்க அறிஞர் யாவரேனும் அப் பணியைச் செய்ய முற்படுதல் வேண்டும். 1875-ல் கால்டுவெல் ஆசிரியரின் ஒப்புநோக்கு இலக்கணத்தின் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. அக்காலத்திற்குப்பின், மொழி ஆராய்ச்சி செய்யும் முறை பல படியாகத் திருத்தம் பெற்றிருக்கிறது. தமிழில் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள் முதலிய முக்கியமான நூல்கள் நன்ருகப் பதிப்பிடப்பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றன. கல்வெட்டுச் சாஸனங்கள் நூற்றுக் கணக்காக வெளிவந்துள்ளன. தேச சரித்திர உணர்ச்சியும் மிகவும் பெருகியிருக்கிறது. அறிஞர்கள் பல துறைகளிலும் ஆராய்ச்சி செய்து நம் அறிவைப் பெருக்கியிருக்கிருர்கள். பிற திராவிட மொழிகளிலும் இங்ஙனமே அறிவு பெருகி வளர்ந்திருக்கிறது. இவ்வாறு பெருகியுள்ள அறிவை ஒப்பு-நோக்கு இலக்கணங்களுள் பயன்படுத்த வேண்டுவது மிகவும் அவசியம். இவற்றை நோக்குமிடத்து, கால்டுவெல் ஆசிரியரது நூலை நன்கு புதுக்கி எழுதுதல் எத்துணை அவசியம் என்பது புலப்படும். உண்மையில்

இங்ஙனம் புதுக்கிய நூல் வெகுகாலத்திற்கு முன்னரே இயற்றப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டில் சென்னையிலும், அண்ணாமலையிலும் இரண்டு ஸர்வகலாசாலைகள் உள்ளன. தெலுங்கு நாடு, கன்னட நாடு, மலையாளநாடு, இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு ஸர்வகலாசாலை இருக்கிறது. இந்த ஸர்வகலாசாலைகள் அனைத்தும் திராவிடமொழி பற்றிய ஆராய்ச்சிகளில் கூட்டுறவு செய்து உழைத்துவரக் கூடுமாயின், அது மிகவும் பயன் தரத்தக்கதாகும்.

எனது தலைமையுரை முடிவுறுகிறது. திராவிடமொழிகளிலும், திராவிட இலக்கியங்களிலும் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும் துறைகளை விளக்குவதும் ஆராய்ச்சித் துறைகளின் பரப்பைத் தெரிவிப்பதும், முக்கியமான துறைகளை எடுத்துக்கொண்டு நாம் செய்துள்ளனவற்றையும், இனிச் செய்யவேண்டுவனவற்றையும் புலப்படுத்துவதும் எனது நோக்கமாம். நான் தெரிவித்தவற்றில் குறைபாடுகள் இருக்கலாம்; அவற்றைப் பொறுக்க வேண்டுகிறேன். இதுகாறும் கூறியவற்றைப் பொறுமையோடு கேட்ட உங்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகும். திராவிட அறிஞர்கள் இம் மகாநாட்டிற்குப் பெருந் திரளாக வந்திருப்பார்களாயின், அது நலம் பயப்பதாயிருக்கும். ஏனெனின், பிற பல துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்துவரும் நிபுணர்களுடன் கூட்டுறவு கொள்ளுதல் இன்றியமையாத ஓர் செயலாகும்.

அன்பர்களே, திராவிட அறிஞர்களென்று இப்பொழுது கூறினேன். இத்தொடரால், தூய ஆரியர்களினின்றும் பிரித்துத் தனியாக இக் காலத்துக் காணக்கூடிய தூய திராவிடர்களை நான் இங்கே குறிப்பதாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. சரித்திரத்திற்கு எட்டாத காலத்தில் இருந்ததாகக் கொள்ளும் ஒரு கருத்துப் பொருளை எளிதில் உணர்த்துவதற்கென்று அமைந்த குறியீடுகளே திராவிடர், ஆரியர் என்ற இரண்டு சொற்களும். மக்கள் இனப்பகுப்

பில் தூய்மை என்பது எக்காலத்தும் இல்லை. சென்ற காலத்தை நிகழ்காலத்தோடும், இறந்ததை உயிருள்ளத ஞேடும், நாம் மயங்கி உணர்தல் கூடாது. நாம் அனை வரும் திராவிடமொழி மாணவர்கள். திராவிட மொழியை யும், இலக்கியங்களையும், நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டினை யும் ஆராய்ச்சி செய்துவருகிறேம். நம்மைப்போலவே இங்கே ஆரிய மொழி மாணவர்கள் வந்திருக்கின்றுர்கள். அவர்கள் ஆரிய மொழியையும், இலக்கியங்களையும், நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டினையும் ஆராய்ச்சி செய்துவரு கிறுர்கள். ஆரிய நாகரிகமும், தமிழ் நாகரிகமும் மிக மிகப் பண்டைக்காலத்தில் தானே ஒன்ருகக் கலந்து விட்டன. இப்பொழுது நாம் கொண்டிருப்பது கலப்பு நாகரிகமும் பண்பாடுமேயாகும். இங்ஙனமே, மொழியை எடுத்துக்கொண்டாலும், அதில் தூய்மை என்பது கிடை யாது. நம் மொழிகளில் பலவேறு வகைப்பட்ட கூறுகள் கலந்துவிட்டன. ஆகவே 'தூய தமிழ்' என்று கூக் குரல் இடுதல் மொழிவரலாற்று உண்மைக்கு மாருன தாகும். மேற்குறித்தபடி வரலாற்று நெறியில் நாம் நோக்கிவந்தால், உண்மையைக் காணுதற்கு இன்றியமை யாததான நடுவுநிலை நமக்கு ஏற்படும். இந் நடுவு நிலையைத்தான் விஞ்ஞான நூலோர் பெரிதும் போற்று வது. நாம் அனைவரும் நடுவு நிலையில் நின்று ஒருவரோ டொருவர் ஒத்துழைத்து வருவோமாக. உண்மை ஒன்றே நமது தனிப்பெரு நோக்கமாக விளங்குக. நாம் எடுத்துக் கொண்ட துறைகளில் இடைவிடாது உண்மை யோடு உழைத்து மக்களின் அறிவுச் செல்வத்தை வளர்ப்போமாக. நமது மாட்சிமிக்க தாய் மொழிகளுக்கு உண்மைத் தொண்டர்களாக இருப்போமாக. நாம் பாரதமாதாவின் உத்தம மக்களாக அமைவோமாக. இக் கொள்கையுடையராய் நம்மவர்கள் கிளைத்துச் செழிக்கும்படி இறைவன் அருள் புரிக!

லட்சுமணபுரி

தலைமை உரை

[1951 லட்சுமணபுரி அகில இந்திய கீழ்நாட்டுக் கலைஞரின் மகாநாட்டில் திராவிட மொழிப் பகுதித் தலைமைப் பேருரை]

ஆராய்ச்சியாளர்களே, பெண்மணிகளே, திருவாளர்களே,

இரண்டாம் முறையாக இம் மகாநாட்டுத் திராவிட மொழித் துறைக்குத் தலைவராக உங்கள் முன் நிற்கும் பேறு குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். முதன் முறையாகத் தலைமை தாங்கிய பின் மிகக் குறுகிய காலத்தில் மீண்டும் என்னைத் தலைமை தாங்க அழைத்ததை மிக அரிய கௌரவமாகக் கருதி நான் பெரிதும் மதிக்கிறேன். இக் கௌரவத்தை எனக்கு அளித்ததற்கு மகாநாட்டு நிர்வாகக் கூட்டத்தினருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதனை ஏற்றுக் கொண்டதனால் என்மீது அதிகப் பொறுப்பு சுமத்தப் பட்டிருப்பதையும் உணர்கிறேன். எனினும் உங்களுடைய அன்பினையும் கூட்டுறவினையும் நம்பி என் கடமையை இனிது நிறைவேற்றத் துணிகிறேன்.

முதன் முறையாக 1946-ம் ஆண்டில் நாகபுரியில் நடைபெற்ற அகில இந்திய கீழ்நாட்டுக் கலைஞரின் மகாநாட்டில் திராவிடமொழிப் பகுதிக்குத் தலைமை வகித்தேன். சென்னை ஸர்வகலாசாலை தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவராக இருந்து ஒய்வு பெறுவதற்குச் சிறிது முன்பாக இது நிகழ்ந்தது. நான் ஒய்வுபெற்று ஐந்து

வருடங்கள் ஆகிவிட்டன; இருப்பினும் நம்மிடையே யுள்ள சிறந்த அறிஞர்களின் இலக்கிய ஆராய்ச்சி முயற்சி களை நான் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். 1946-ம் வருடத் திற்குப் பின் இவர்கள் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளை எல்லாம் இங்கு குறிப்பிடுவது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி யைத் தருகின்றது.

நாகபுரி மகாநாட்டில், மொழி, இலக்கியத் துறை களில் நடைபெற்றுள்ள ஆராய்ச்சிகளை விவரித்தேன். பல்வேறு ஆராய்ச்சியாளர்களும் பல துறைகளிலும் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளையும் மதிப்பிட்டு அவர்கள் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிப் பரப்பை நிர்ணயம் செய்தேன். முக்கியமாக, தென்னிந்தியாவில் மொழி வரலாற்று ஆராய்ச்சி, இலக்கியத்துறை ஆராய்ச்சி இவைகளை மதிப் பிடுவதே எனது நோக்கமாக இருந்தது. இப்பொழுது பல் வேறு ஆராய்ச்சித் துறைகளிலும் காணப்படும் அபி விருத்தி, வளர்ச்சி குறித்தும், அறிஞர்கள் எழுத மேற் கொண்டுள்ள நூல்கள் குறித்தும், ஆராய்ச்சித்துறை களில் நடைபெறும் மற்றும் முயற்சிகள் குறித்தும், நாம் விரைவில் மேற் கொள்ள வேண்டிய ஆராய்ச்சிகள் குறித் தும் தெரிவிக்கத் துணிகின்றேன்.

இதற்கு முன்பாக, ஒரு விஷயத்தை நினைவுறுத்த அன்பு கூர்ந்து அனுமதியளிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். திராவிட மொழி ஆராய்ச்சித் துறையில் முற்படச் செய்ய வேண்டிய பணிகள் இருந்த போதிலும், அதில் ஈடுபட வேண்டிய அறிஞர்களின் தொகையைக் கவனிக்குமிடத்து, அது அருகியே காணப்படுகிறது. வடமொழி பற்றிய ஆராய்ச்சியைப் பல அறிஞர்கள் கண்ணுங் கருத்துமாய்ச் செய்து வருகிறார்கள். திராவிட மொழித்துறையில் ஆராய்ச் சிக்கு இடமே இல்லை என்ற கருத்து இருந்து வருகிறது. இது முற்றிலும் உண்மையோடுபட்டது அல்ல. இத் துறையில் உடனடியாக ஆராய்ச்சிக்கு அவசியமில்லை

என்று பொதுமக்களும் கருதி வருகிறார்கள். இவ்வாறு கருதுவதும் தவறாகும்.

ஹட்ஸன்-வில்லியம்ஸ் (Hudson - Williams) என்ற பேராசிரியர் தமது 'ஒப்பு நோக்கு இலக்கணத்திற்குச் சிறிய நான்முகம்' என்ற நூலில் கூறியுள்ளதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். "இறுதியாக, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆராய்ச்சி மாணவர் தமது தாய் மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய வழக்கிலுள்ள பிராந்திய மொழியை அல்லது பிரதேசிய மொழியைக் கவனிக்கட்டும். உயிருடன் கூடிய ஜீவனுக்குரிய மதிப்புக் கொடுத்து அதனைச் சிதைவினின்றும் பாதுகாத்து வரட்டும். இப்பொழுது அது எங்ஙனமிருக்கிறது என்பதையே கவனிக்க வேண்டும்; எப்படி யிருக்க வேண்டும் என்பது குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நூல்களிலுள்ள சொற்கள் மியூஸியத்திலுள்ள பொருள்கள் போன்றவை; ஆனால் மொழிவழக்குகள் உயிருள்ள செடிக்கு ஒப்பாகும்" என்று கூறுகிறார்.

பல அறிஞர்கள் வடமொழி ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்றால், இம் மொழி நமது நாட்டில் எங்கும் பயிலப்பட்டு வந்துள்ளதே அதற்குக் காரணமாகும். மேலும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளின் குடும்பத்தில் காலத்தால் முற்பட்ட பிரதிநிதித்வமுள்ளதாக இது இருக்கிறது. மேலை நாடுகளில் உள்ள பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் இவ் ஆராய்ச்சியைச் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு வடமொழி இலக்கியத்தில், இந்திய இலக்கியம் முழுமையும் அடங்கிவிடுகிறது. திராவிட மொழி ஆராய்ச்சி என்ற ஒரு துறை இருக்கிறது என்பதையும், இதுகாறும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்த இத்துறையிலும் கவனம் செலுத்துவது முக்கியமானதும், அவசியமானதுமாகும் என்பதையும் சிந்தித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு இது புறக்கணிக்கப்

படுவதற்குப் பொறுப்பு ஓரளவு நம்மைச் சார்ந்ததாகும்; நம்மிடம் பரந்துபட்ட மொழியாராய்ச்சி உணர்ச்சி இல்லை. இவ்வாறு பரந்த நோக்கு உள்ளவர்களும் அருகியே காணப்படுகிறார்கள். சிறந்த அறிஞரான காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை போன்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் இத்துறையில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை; ஆனால் வெகு காலத்திற்கிடையே வெகு சில அறிஞர்களே இவ்வாறு தோன்றுகிறார்கள். நமது தாய்மொழிகளின் ஆராய்ச்சியைப் புறக்கணித்துவிட்டதோடு, நாம் வடமொழியையும், பிறமொழிகளையும் முறையாகக் கற்றுணரவில்லை என்பதும், நம்மிடையே மொழிராய்ச்சிக்குரிய உபகரணங்கள் திருப்திகரமாக இல்லை என்பதும் வருந்தத்தக்கது. அயல் நாட்டு மொழிகளைக் கற்றுணரும் அவசியத்தையும் நாம் போதுமானபடி உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதுபோன்ற மகா நாட்டில் கூட நாம் அக்கறை செலுத்தி பெருந்திரளாக வந்திருந்து விவாதத்தில் கலந்து கொள்வதில்லை. நாம் கடமை உணர்ச்சியின்றியிருப்பதை விடுத்து மனப்பூர்வமாக மொழியாராய்ச்சியிலும், இலக்கிய ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட வேண்டும். வெகு காலத்திற்கு முன்னரே இதனைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும்.

இனி நான் குறிப்பிட விரும்பும் விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். நமது ஸர்வகலாசாலைகளில் ஆராய்ச்சித் துறை இலாகாக்கள் அமைக்கப்பட்டபின், மொழிநூல் ஆராய்ச்சியில் வெகுவாகக் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை சொற்களின் தாது (Root) பற்றிய 'அடிச்சொற்கள்' என்ற நூலைத் தமிழில் எழுதியுள்ளார். அதுபெரும்பாலும் கால்டுவெல் எழுதிய 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்புநோக்கு இலக்கணம்' என்ற நூலின் மொழி பெயர்ப்பாகும்; ஆனால், இதனால் அதன்த குதியோ, உபயோகமோ ஒரு சிறிதும் குறைந்து

விடாது. மொழியாராய்ச்சி பற்றி 'மொழிநூல்' என்பதனை டாக்டர் மு. வரதராஜன் இயற்றியுள்ளார். இவ் ஆராய்ச்சி பற்றிய பல ஆங்கில நூல்களைக் கற்று அவர் திரட்டிய விஷயங்களை எல்லாம் ஒருசேரத்தந்துள்ளார். ஸ்ரீ மு. இராகவையங்கார் தமிழ் மொழியில் தாதுபாகுபாடு பற்றிய நூல் ஒன்றை எழுதி வருகின்றார். இது பூர்த்தி செய்யப்பெற்றதும் தமிழ் மொழியாராய்ச்சித் துறைக்குப் பெரிதும் பயன்படும். இங்கு மற்றொரு முக்கிய விஷயத்தையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேலை நாடுகளில் மொழியாராய்ச்சித் துறையில் பல அறிஞர்கள் உழைத்து வருகின்றார்கள். இத்துறை பற்றிய அங்கபூர்வாங்கங்களை எல்லாம் அவர்கள் ஆராய்ந்து, அவர்களுடைய பரந்துபட்ட அறிவு, விஞ்ஞான நோக்கு, தகுதிகாரணமாக இவ் ஆராய்ச்சித் துறையை ஒரு கௌரவமான நிலைமைக்கு உயர்த்தியுள்ளார்கள். இம்முறையை நமது ஆராய்ச்சித் துறைகளிலும் பின் பற்றுவது அவசியமாகும். மேலை நாட்டு நூல்கள் பற்றிய அறிவைப் பெறாமலிருப்பது நமக்குப் பெருத்த நஷ்டமாகும். இதனால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகள் தீமை பயப்பனவாகும்; நமது ஆராய்ச்சிகளும் பரிகாசத்திற்கு ஏதுவாகும். உலகில் எங்கணும் அறிவாற்றலே சகலத்திற்கும் சக்தியாகவிளங்குகிறது.

முன்பு சென்னை ஸர்வகலாசாலையில் அமர்ந்து பணியாற்றிய என் அருமை நண்பர் ஸ்ரீ கே. ராமகிருஷ்ணய்யா (இப்பொழுது திருப்பதி ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர கீழ்திசைக் கழகத்தில் பணியாற்றுகிறவர்.) திராவிட மொழி ஆராய்ச்சி குறித்து ஒரு நூலை சில வருடங்களுக்கு முன் வெளியிட்டார். ஒப்பு நோக்கு சொல்-தொகை ஆராய்ச்சி நூல் (Comparative Vocabulary) ஒன்றையும் அவர் எழுதியுள்ளார். திராவிட மொழி சொல்-தொகை ஒப்புநோக்கு ஆராய்ச்சிக்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படக் கூடும். திராவிட மொழி ஒலியமைதி (Phonology) ஆராய்ச்சிக்கு

அடிப்படையாக இந்நூல் அமைந்திருக்கிறது. கன்னட மொழியில் அவ் இலாகாவின் பேராசிரியர் மாரியப்ப பட் (Mariappa Bhat) மிகவும் பயன்படக் கூடிய 'மங்காபிதான' (Mangabhidana) என்ற நிகண்டைப் பதிப்பித்துள்ளார். மலையாளத்தில் 'லீலா திலகம்' என்ற இலக்கண நூலின் புதுக்கிய பதிப்பை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் சூர நாட்டுக் குஞ்சன் பிள்ளை வெளியிட்டுள்ளார்.

மொழி வரலாற்றுக்கும், மொழி நூலாராய்ச்சிக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. பத்திரிகைகளில் ஒரு சில கட்டுரைகளும், சில பதிப்புகளுக்கு முன்னுரைகளும் பிரசுரிக்கப்பட்டிருப்பதைத் தவிர்த்து இத்துறையில் முறையான ஆராய்ச்சி நூல் இதுகாறும் தமிழில் வெளிவரவில்லை. தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் சில சிறந்த முயற்சிகள் காணப்படுகின்றன. தெலுங்கு மொழி வரலாறு பற்றி இரண்டு பகுதிகளில் ஒரு நூல் வெளிவந்துள்ளது. சிறந்த அறிஞர் ஸ்ரீ ஸி. நாராயணராவின் சீரிய முயற்சியால் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. தெலுங்கு மொழியாராய்ச்சித் துறையில் இடையறாது உழைத்துவந்த இவ் ஆராய்ச்சியாளரின் மரணம் வருந்தற்பாலது; தெலுங்கு மொழி ஆராய்ச்சித்துறைக்கே இது நஷ்டமாகும்.

சென்னை ஸர்வகலாசாலை தெலுங்கு ஆராய்ச்சித் துறை இலாகாத் தலைவர் திரு. என். வெங்கடராவ் 'பாஷா பரிசோதன பிரயோக விசேஷமுலு' என்ற நூலை இயற்றியுள்ளார். கன்னடத்தில் ஸ்ரீ ஆர். நரசிம்மாச்சார்யா மிகச்சிறியதொரு நூலை இத்துறையில் வெளியிட்டுள்ளார். கன்னட மொழியின் சரித்திர வரலாறு குறித்துச் சிலாசாசனங்களை ஆராய்ந்து, சில நூற்றாண்டுகளுக்குரிய விஷயங்களை நுணுகி மதிப்பிட்டு மைசூர் ஸர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஏ. என். நரசிம்

மையா ஒரு நூலை இயற்றியிருக்கிறார். இத்துறையில் தார்வார் கர்னாடக ஸர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் கய் (Gai) ஒரு நூல் இயற்றியிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. மலையாள மொழியில் ஸ்ரீ எல். வி. ராமசுவாமி ஐயர் வெளியிட்டுள்ள ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் இத்துறையில் சிறந்தவை. சில குறைபாடுகள் அவருடைய நூல்களில் காணப்பட்டாலும், ஆராய்ச்சியாளருக்கு அவை மிகவும் பயன்படக் கூடியவை. மற்றும் சில அறிஞர்களும் இத்துறையில் சில நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள்; ஆனால் அவற்றில் விஞ்ஞான நோக்குக் காணப்படவில்லை. மலையாள மொழிக்குத் தமிழுடன் யாதொரு தொடர்பும் இல்லையென்று அவர்கள் பறைசாற்றித்தங்கள் மொழி மிக்க தொன்மை வாய்ந்தது என்று உரிமை பாராட்டி வடமொழியிலிருந்து அது தோன்றியதாகக் கற்பனை செய்கிறார்கள். சமீபகாலத்தில் ஒரு ஆராய்ச்சியாளர் திருவிதாங்கூர் சரித்திரத்தை எழுதஆரம்பித்தார். இந்நாடு அண்மையிலுள்ள பிறநாட்டினரால் எக்காலத்தும் ஆக்கிரமிக்கப்படவில்லை என்ற கொள்கையை வற்புறுத்தியுள்ளார். சிலாசாசனங்களின்றும் கிடைக்கும் சான்றுகள் வேறுவிதமாக இருக்குமானால் அவர் அவற்றைப் புறக்கணித்துவிடுகிறார். இவ்வகை ஆராய்ச்சி சரித்திர பூர்வ ஆராய்ச்சியாகமாட்டாது; அதற்கு வேறு என்ன பெயரிட்டு வேண்டுமானாலும் அழைக்கலாம்.

சில வருடங்களாகவே நம்மிடையே வலுவடைந்து வரும் விரும்பத்தகாத ஒரு போக்குக் குறித்து இச்சந்தர்ப்பத்தில் எச்சரிக்கவிரும்புகிறேன். நமது தேசாபிமானம் காரணமாகப் பண்டைப்பெருமைகளைப் பாராட்டக்கருதி, உண்மைக்கு மாறுபட்ட விஷயங்களைத் துணிந்து எழுதியும் கூறியும் வருகிறோம். உண்மைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டுச் சான்றுகளைச் சதுரங்கப் பகடைகளாக வைத்து ஆடுகிறோம்; நாம் வேண்டுவது விரும்புவது யாவும் நமது

தேசம், மக்கள், மொழி, இலக்கியம் முதலியவற்றின் மகோன்னதப் புகழிலே அடங்கிவிடுகிறது.

இவ்வாறு நம்மை ஆசை காட்டி மயக்கும் மோகத்திற்கு இடங் கொடாமல் அதனை நமது முழு பலத்துடன் எதிர்த்து நிற்க வேண்டும். இந்தப் போக்குக் காரணமாக நமது நோக்கமே தோல்வியுறுகிறது. பிறர் நம்மை எள்ளி நகையாடுவதற்கு இடமளிக்கிறோம். உண்மையே நமது பிரதான நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். உண்மையை அடியொற்றிச் சென்று முடிவுகளைத் துணியவேண்டும்.

இனி, மொழி வரலாற்றுக்கு அடுத்தபடியாக இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையில் எத்துணை அபிவிருத்தி, வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது என்பதைக் கவனிப்போம். ஒரு முக்கிய அபிவிருத்தியை இங்கு குறிக்கிறேன். இந்திய சரித்திரக் காங்கிரசின் சார்பிலும், பாரதீய இதிகாச பரிஷத் சார்பிலும் இந்தியாவின் விரிவான சரித்திரம் குறித்துப் பல தொகுதிகளைப் பிரசுரிக்க முற்பட்டுள்ளனர். திராவிடமொழியிலுள்ள இலக்கியங்களின் வரலாறுகளும் இத்தொகுதிகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வரலாறுகளைச் சிறந்த அறிஞர்கள் எழுதி வருகிறார்கள். இந்திய அரசாங்கத்தினர் இம் முயற்சியில் ஊக்கம் கொண்டுள்ளது நம்மெல்லார்க்கும் திருப்தியளிக்கிறது. இன்னும் சில வருடங்களில் இத் தொகுதிகள் முற்றுப் பெற்றுப் பொது மக்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

முக்கியமாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய பணி இது என்பதில் ஐயமில்லை. உண்மையில் இது மிகச் சிறந்த இலக்கிய முயற்சியாகும். ஆனால் அதன் இயல்பையொட்டி அதனுடன் தொடர்பினையுடைய பல்வேறு விஷயங்களையும் இத் தொகுதிகளில் சேர்ப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகிறது; ஆகவே நமது மொழி, இலக்கிய வரலாறுகள் விரிவாக எழுதப்பட்டு இத் தொகுதிகளில் சேர்க்கப்படும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆகவே

புதிய வழிகளை நாம் நாடவேண்டும். நமது சென்னை அரசாங்கத்தார் விரிவான மொழி வரலாற்று முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்து வரவேண்டும். 'கேம்பிரிட்ஜ் ஆங்கில வரலாறு' என்ற நூல் இத்துறையில் நமக்கு வழிகாட்டியாக அமையலாம். அறிஞர்கள் ஒரு கழகத்தை அமைத்து ஒத்துழைத்து இம்முறையைப் பின்பற்றி சிறந்த நூலை இத்துறையில் இயற்றுதல் வேண்டும். இது அவசரமாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய பணியாகும்; விரிவான சரித்திர வரலாற்று நூலை வெளியிடுவதில் இனிமேலும் காலந்தாழ்த்துவதற்கில்லை.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் மூன்று ஜீவிய சரிதைகளை எழுதியுள்ளார் என்பது அறிஞர்களுக்குத் தெரியும். அவை, மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை ஜீவிய சரிதை, வித்துவான் தியாகராஜ செட்டியார் ஜீவிய சரிதை, தமது சுயசரிதை என்பன. அக்காலத்து வாழ்க்கை பற்றியும், இலக்கிய சமுதாயம் பற்றியும் இந் நூல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியாரும் சுயசரிதை ஒன்றை எழுதியுள்ளார். சில ஆராய்ச்சியாளர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும், கவிகளின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும் எழுதப் பெற்றுத் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. தமிழில் இலக்கிய வளர்ச்சியானது சில நூல்களுடனும் கட்டுரைகளுடனும் அமைந்துவிடுகிறது. தமிழ் இலக்கியத்துறையில் சில குறிப்பிட்ட காலங்களைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்துள்ளன. உதாரணமாக, நான் எழுதியுள்ள '**தமிழ் இலக்கியத்தில் காவிய காலம்**' என்பதனைக் கூறலாம். தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து ஒரு சிறு நூலை பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை இயற்றியுள்ளார். திரு. கே. எஸ். சீனிவாச பிள்ளையின் 'தமிழ் வரலாறு' என்ற நூலின் புதிய பதிப்பும் நமக்கு இப்பொழுது

கிடைத்து வருகிறது. திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எழுதிய 'இலக்கிய வரலாறு' என்ற நூலின் இரண்டாவது பதிப்பும் வெளிவந்துள்ளது.

ஸ்ரீ நரசிம்மாச்சாரியா இயற்றிய கன்னட 'கவி சரித்ரே' என்ற நூலும், ஸி. பி. ரைஸ் (C. P. Rice) இயற்றிய கன்னட இலக்கிய வரலாறும் (Heritage of India Series) சிறந்த முயற்சிகளாகும். இவற்றிற்குப் பின் கன்னட இலக்கியத்துறையில் பயன்படக்கூடிய வகையில் வேறெந்த நூலும் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

தெலுங்கு இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், ஸ்ரீ. என். வெங்கடராவ் எழுதிய 'உதாஹரண இலக்கிய வரலாறு' (History of Udaharana literature) என்ற நூலே நமது கவனத்திற்குரியது. கி. பி. 850 முதல் 1250 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த தெலுங்குக் கவிவாணர்களைப்பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்நூல் சென்னை ஸர்வகலாசாலையால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. உள்ளூர் பரமேசுவர அய்யர் விரிவான மலையாள இலக்கிய வரலாறு ஒன்றைத் தயாரித்திருக்கிறார். நான் பணியாற்றி வரும் திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலையினர் இந்நூலை வெளியிடக் கருதியிருக்கிறார்கள். மலையாள இலக்கிய வரலாற்றின் 6 தொகுதிகளை ஆர். நாராயண பணிக்கர் இயற்றியிருக்கிறார். 7-வது தொகுதியும் அச்சில் இருந்து வருகிறது.

இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையைக் கவனிக்கும்போது நாம் இலக்கிய-மதிப்பீட்டுத் துறையையும் (Literary Criticism) கருதாமலிருப்பதற்கில்லை. இத் துறையில் ஒரு சில நூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன. குறள், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் ஆகிய இலக்கியங்கள் இதன் நூற்பொருளாக அமைந்துள்ளன. ஸ்ரீ வ. வெ. சு. ஐயர் கம்பராமாயணம் குறித்து இலக்கிய-மதிப்பீட்டுத் துறையில் ஒருநூல் எழுதியுள்ளார். ஸ்ரீ ஏ. வி. சுப்ரமணிய

ஐயரும் ஒருநூலை எழுதி வருகிறார். வேறு திராவிட மொழிகளில் ஒரு சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. டாக்டர் சி. ஆர். ரெட்டி இயற்றிய சிறந்த நூல் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இம்மொழிகளில் இலக்கிய–மதிப்பீட்டுத்துறையில் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டவர்களும், வடமொழி நூல்களின் வழியையே பின்பற்றியுள்ளார்கள். இந்நூல்களிலிருந்து முற்போக்கானகருத்துக்களுடன் தக்க ஆராய்ச்சிநெறியில் நாம்முன்னேறுவதாகத் தெரியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் திருத்தமுற நமது இலக்கியங்களைப் பதிப்பிப்பதை எடுத்துக் கொள்வோம். தமிழில் சிறந்து விளங்கும் ஒரு நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது; சரித்திரத் துறையில் இது மிகவும் பயன்படக் கூடியது. இவ்வாறு சிறந்த மூவருலாவைப் பதிப்பித்துள்ளனர். குலோத்துங்கச் சோழன் உலாவுக்குப் பழைய உரையும், மற்றிரு உலாக்களுக்குப் புதிய உரைகளும் காணப்படுகின்றன. டாக்டர் உ. வே. சுவாமிநாத ஐயர் வெளியிடுவதற்கு இதைத் தயாரித்து வைத்திருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இது நீங்கலாக 18 சிறிய நூல்கள் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும் பழைய உரைகளுடனும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிலப்பதிகாரமும் மற்றும் சில நூல்களும் புதிய உரைகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. சேர அரசர்கள் மீது பாடப்பெற்ற பாடல்களைத் தொகுத்து மிகவும் பயன்படக் கூடிய பூர்த்தி செய்யப் பெற்ற தொகை நூல் ஒன்றை (Anthology) ஸ்ரீ மு. இராகவையங்கார் பதிப்பித்துள்ளார். திருப்பனந்தாள், தருமபுர ஆதீன சைவ சமய மடத்தினரும் பல நூல்களை ஆராய்ந்தறிந்து பதிப்பித்துக் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும்படி செய்துள்ளனர். தமிழர்கள் இதற்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். இன்னும் சிறந்த முறையில் பயன்படத்தக்க வகையில் பதிப்பிக்கக் கூடிய ஆராய்ச்சியாளர்களிடம் இப்பதிப்பு வேலையை இம்

மடங்களின் அதிபர்கள் ஒப்படைப்பார்கள் என்று நம்பு கிறோம். இதுகாறும் நாம் கவனித்த நூல்கள் வரவேற்கத் தக்கவையே.

ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் பல பிரபந்தங்களை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் பதிப்பித்து வருகிறார்கள். சென்னை அரசாங்க நூல் நிலையத்திலுள்ள ஏட்டுச் சுவடிகளையும், தஞ்சாவூர் சரஸ்வதி மஹாலிலுள்ள ஓலைச் சுவடிகளையும் பதிப்பிப்பதற்குத் தனித்த மான்ய உதவியளித்து வரும் சென்னை அரசாங்கத்தினரை நாம் பாராட்ட வேண்டும். இந்நூல் நிலையங்களைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் அதிக ஊக்கங் காட்டி வந்த போதிலும், இப் பதிப்புக்கள் அத்துணை திருப்திகரமாக அமையவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

தெலுங்கில் சிறந்த முறையில் சில நூல்கள் வெளி வந்துள்ளன என்பது இங்கே கொள்ளல் தகும். கட்ட வரதராஜி கவியினால் சமீபத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள 'ராமாயணமு' நூலை இங்கு தனிப்படக் கூறுதல் தகும். நன்னகோட தேவ இயற்றிய "குமார சம்பவம்" என்ற தெலுங்குக் காவியத்தை ஸ்ரீ கே. ராமகிருஷ்ணய்யா பதிப்பித்துள்ளார். ஸ்ரீ வாவில்லா வெங்கடேஸ்வர சாஸ்திருலு செய்துள்ள சேவைகளை இங்கே கூறுதல் தகும். அவர் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட நூல்களைத் தெலுங்கில் வெளியிட்டுள்ளார். பண்டிட் திம்மப்பையாவின் 'கவிராஜ மார்க்க விவேக' என்ற நூலும், பேராசிரியர் கே. வி. புட்டப்பாவின் 'ராமாயண மகா காவியமும்' கன்னட இலக்கிய வரலாற்றில் தனிப்படக் கூற வேண்டிய நூல்களாகும். பண்டிட் திம்மப்பையா ஸ்ரீ மஞ்சப்ப ஹொண்டேகர் ஆகியோரின் மரணத்தால் சிறந்த இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் இருவரை நாம் இழந்துவிட்டோம்.

சென்னை ஸர்வகலாசாலையினர் 'வர்த்தமான புராணம்' 'விஷ்ணு புராணம்' ஆகிய இரண்டு நூல்களைப் பதிப்

பித்து வருகிறார்கள். இவை அறிவு வளர்ச்சிக்கு இடமளிக்காததால் ஸர்வகலாசாலை வெளியிடும் தகுதி வாய்ந்த ஆராய்ச்சி நூல்களாகமாட்டா. சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் பயன்படாத துறைகளில் முயன்று வருவதற்கு இவற்றை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

12-வது நூற்றாண்டில் சமய வரலாற்றையும், இலக்கிய வரலாற்றையும் குறிக்கும் 'வசவேஸ்வர வசன' என்ற நூல் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் சமீபத்தில் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. தார்வாரிலுள்ள கன்னட ஆராய்ச்சிக் கழகமும், ராவ்பகதூர் பி. ஜி. ஹளகட்டேயும் (Halakatte) தார்வார் முருகால் மடத்தின் சுவாமிஜியும் உபயோகமான பல நூல்களை வெளியிட்டு வருவதற்கு நாம் அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும்.

தமிழ்மொழியில் இலக்கியங்களுள் பலவற்றிற்கும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள், செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி, சொல்லகராதி முதலியவற்றுடன் கூடிய பதிப்புகள் வெளிவராமை வருந்தத்தக்கது. ஓலைச் சுவடிகளை நன்கு ஒப்புநோக்குதல் வேண்டும். பிற திராவிடமொழி நூல்களுக்கும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன்கூடிய பதிப்புகள் வெளிவருதல் அவசியமாகும்.

சில பதிப்பாளர்கள் தங்கள் கடமையினின்றும் வழுவியிருப்பது வருந்தத் தக்கதாகும். அவசியமின்றியே பதிப்புகளில் அவர்கள் திருத்தங்கள் செய்துள்ளனர்; இதனால் அவர்களுடைய பிரசுரங்கள் நம்பிக்கைக்கு இடமளிப்பதாக அமையவில்லை. வடமொழிச் சொற்களை நீக்கிவிட்டு மொழியைத் தூய்மைப்படுத்துவதாக நினைத்துக்கொண்டு பல இடங்களில் ஆசிரியர்கள் கையாண்டுள்ள சொற்களை மாற்றிப் பதிப்பித்துவிடுகிறார்கள்.

'நூற்றொகை விளக்கம்' 'பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்' ஆகிய நூல்கள் இவ்வாறு பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மனம்போனவாறு பதிப்பாளர்கள் நூல்களை

மாற்றிப் பதிப்பித்திருப்பதை நாம் எத்துணை கண்டித்தாலும் தகும்.

பொதுப்பட நமது பதிப்புகள் குறித்து ஒரு சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேலை நாட்டினர் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் நூல்களைப் பதிப்பிப்பதோடு நம் பதிப்பாளர்களின் முயற்சியைச் சிறிதேனும் ஒப்பிடுவதற்கில்லை. ஓலைச் சுவடிகள் கிடைத்தபோதிலும் அவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதில்லை. அவசியம் வேண்டும் முன்னுரையோ, செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி, சொல்லகராதி, பொருளகராதி முதலியனவோ பல பதிப்புகளில் காணப்படமாட்டா. ஓலைச் சுவடிகளை ஒப்பு நோக்குவதன் மூலம் கிடைக்கும் பாட பேதங்களையும் குறிப்பிடுவதில்லை. இவை பெருத்த குறைபாடுகளாகும். ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் நூல்களைப் பதிப்பித்தல் வேண்டும்; மொழியாராய்ச்சிக்கும் நூல்களின் காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்கும், இலக்கியத் துறையில் பல்வேறு காலங்களைத் துணிவதற்கும், அகராதி தயாரிப்பதற்கும், மற்றும் அடிப்படை விஷயங்களை அறிவதற்கும் இவை பயன்படும் என்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

ஓலைச் சுவடிகளை ஒப்பு நோக்குதல் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். இச் சுவடிகளை ஒருங்கு தொகுத்தல் வேண்டும். சென்னை அரசாங்க நூல் நிலையம், திருவிதாங்கூர் அரசாங்க நூல் நிலையம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் ஆகிய கழகங்கள் இப் பணியைச் செய்து வருகின்றன. ஆனால் முறையாகவும், செவ்விதாகவும் இம்முயற்சி நடைபெறவில்லை. நூல்நிலைய அதிகாரிகள் இத்துறையில் நன்கு பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். இலக்கியத் துறையிலும், மொழியாராய்ச்சித் துறையிலும் வல்லவரான ஆராய்ச்சியாளர்கள் இச்சிறிய பணியில் ஈடுபட வழியளிக்க வேண்டும். இச் சுவடிகள் நமது தேசியக் கருவூலங்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அவைகளைப் பாது

காப்பதில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்க வேண்டும். அவை தொலைந்துவிடுமானல் அவற்றின் இடத்தை என்றுமே நிரப்ப முடியாது. சுவடிகளைத் தேடித் தொகுப்பதன் அவசியத்தை நமது அரசாங்கத்தார் முற்றிலும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

கல்வெட்டுச் சாசனங்களை பிரசுரிப்பதில் சில காலமாக எவ்வித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. பேராசிரியர் ஏ. ஏ. மக்டோனல் (A. A. Macdonell) தமது 'இந்தியாவின் பழைய காலம்' என்ற நூலில் (பக். 250–1) கூறும் கருத்து கவனிக்கத் தக்கது. "சிலாசாசனங்களைக் கூர்ந்து பரிசோதிப்பதின் அடிப்படையில் (இவ் ஆராய்ச்சி ஆரம்பமாகி ஒரு நூற்றுண்டுக்கு மேலாகிறது) இந்திய தேச வரலாறு அநேகமாக முற்றிலும் அமைந்திருப்பது தெளிவாகும். இலக்கியம், சமயம், கலை முதலிய வெவ்வேறு ஆராய்ச்சித் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் இவ் அடிப்படையிலேயே கால வரலாற்று ஆதாரமும் அமைந்துள்ளது புலனுகும். ஆகவே சென்ற நூற்றுண்டில் விஞ்ஞான நோக்குடன் இந்திய அரசாங்கத்தாரால் நிறுவப்பட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி இலாகா தொடர்ந்து நிர்வகிக்கப்படுவதுடன் முறையாக அபிவிருத்தி செய்யப்படவும் வேண்டும். இவ் ஆராய்ச்சியின் விளைவாக இந்தியாவின் இருண்ட பண்டைக்காலச் சரித்திரப் பகுதியின் மீது ஒளிவீசக்கூடும்" என்று அவர் குறிப்பிடுகிருர்.

சிலாசாசனங்கள் பெரும்பாலானவை அச்சிடப்பெறவில்லை. இந்த இலாகா திறம்படவோ, உறுதியுடனே சேவை செய்யவில்லை. நமது தேசத்தின் சரித்திர வரலாற்றைப் புனர்நிர்மாணம் செய்வதற்கு சிலாசாசனங்கள் இன்றியமையாதன; இவ்விஷயத்தை நான் இங்கு வற்புறுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. இச் சிலாசாசனங்களைப் பிரதிசெய்து பதிப்பித்துக் குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

இரண்டாவதாக, நாம் மேற்கொண்டுள்ள முக்கிய மான நூல்களைப் பற்றியும், ஆராய்ச்சிகள் குறித்தும் இத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் குறித்தும் பேச விரும்புகிறேன். தமிழ் மொழியிலும், தெலுங்கு மொழி யிலும் கலைக் களஞ்சியங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. சென்னைக் கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. அவிநாசிலிங் கம் செட்டியார் முயற்சியினாலும், அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் முயற்சியாலும் கலைக் களஞ்சியம் தயாரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் 'மாதிரி நூல்' ஒன்று வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இவ்வேலை தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது. ஏறத்தாழ அதே சமயத்தில் தெலுங்கு பாஷா சமிதியினால் தெலுங்குக் கலைக் களஞ்சியம் தொகுப்பு வேலை தொடங்கப் பெற்றது. கலைக் களஞ்சியம் தயாரிப்பதில் பற்பல இடையூறுகள், கஷ்டங்கள் உள்ளன. ஆனால் இவை களைப் பொருட்படுத்தாது இந்த நன் முயற்சி இனிது கை கூடி, கலைக் களஞ்சியம் கூடிய விரைவில் முற்றுப்பெறும் என்று நம்புவோமாக.

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் திருக்குறள் பிரசுரிக் கும் முயற்சியையும் மேற்கொண்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது. பல்வேறு உரைகாரர்களின் உரைகளுடனும், சொல்லக ராதி, பொருளகராதி முதலிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுட னும் இது பதிப்பிக்கப்படும் என்று தெரிகிறது. தருமபுர ஆதீனத்தார் ஏற்கனவே நால்வர் உரையுடன் திருக்குறளின் முதற் பாகத்தை வெளியிட்டுள்ளார்கள். தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகமும் இதுபோன்ற பதிப்பை மேற்கொண்டால் இரட் டிப்பு முயற்சியாக அமையும். தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகம் பொது நிதியையே சார்ந்து இருக்கவேண்டியிருப்பதாலும், தங்கள் இலட்சியமான தமிழ்கலைக் களஞ்சிய வேலை பூர்த்தியாக வேண்டியிருப்பதனாலும் இதுபோன்ற முயற் சியில் ஈடுபடுவது பலனளிக்காமற் போகலாம்.

பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையின் தலைமையில் சென்னை ஸர்வகலாசாலை கீழ் நாட்டுக் கலை ஆராய்ச்சி இலாகாக்கள் பயனுள்ள துறையில் ஆராய்ச்சிகளை மேற் கொண்டுள்ளன. தமிழ் லெக்ஸிகனைப் பற்றிய சுருக்கம் தயாரிக்கப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளில் ஒப்பு நோக்குச் சொல்-அகராதி தயாரிக்கும் முயற்சியையும் மேற் கொண்டிருக்கிறார்கள். தலைமை விரிவுரையாளர் அறிஞர் திரு. துரை. அரங்கசாமிபிள்ளை 'சமயமும், தேவாரப்பாடல் களின் தத்துவமும்' என்னும் பொருள்பற்றி ஆராய்ந்து வருகிறார். இப்பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சி மிக அவசிய மாகும். இது முற்றுப்பெற்று சமீபத்தில் நூலாக அச் சிடப்பெறும் என்று நம்புகிறேன். ஸ்ரீ புருஷோத்தம நாயுடு திருவாய்மொழி பழைய உரையின் அடிப்படையில் புதிய உரை யொன்றைத் தயாரித்து வருகிறார்.

அண்ணாமலை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறை இலாகாவினர் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஒன்றைத் தயாரித்து வருகிறார்கள். ஆனால் இதுவரை யாதொரு பகுதியும் அச்சிடப் பெறவில்லை.

திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலையில் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்ற ஸ்ரீ மு. இராக வையங்கார் தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளின் துணைகொண்டு கேரள சரித்திர வரலாற்று ஆராய்ச்சியை மேற்கொண் டார். இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ள 'சேர வேந்தர் செய்யுட் கோவை' என்ற நூல் மிகவும் பயன் படுவதாக வெளிவந்துள்ளது. கேரள இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியம் முதலான துறைகளில் சில அம்சங்களை இந் நூல் சுவைபடத் தெளிவுபடுத்துகிறது. 'தமிழ் இலக்கி யத்தில் காவிய காலம்' என்ற நூல் இப்பொழுது பிர சுரிக்கப்படுகின்றது. நிகண்டுகளுள் காலத்தில் மிகவும் முந்திய 'சேந்தன் திவாகரம்' ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் தயாரிக்கப்படுகின்றது. வரையறை செய்த பாட பேதங்

களுடனும், ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும் கம்பராமாயணம்—பால காண்டப் பதிப்பு முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாவதாக, மிகவும் பயன்படக் கூடிய பின்வரும் துறைகளில் ஆராய்ச்சி நிகழவேண்டும் என்று குறிப்பதுடன் அமைகின்றேன். விவரங்களைத் தவிர்த்துப் பொதுப்பட அவைகளைக் கீழே குறிப்பிடுகிறேன் :—

1. சங்க இலக்கியங்களுக்கு ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு, செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி, சொல்லகராதி, பொருளகராதி முதலியவற்றுடன் கூடிய பதிப்பு.

2. ஆக்ஸ்போர்டு ஸர்வகலாசாலை பிரஸ் 'ஆங்கில இலக்கியத்திற்குத் துணை நூல்' (A companion to the clasical literature) வெளியிட்டிருப்பதைப் பின்பற்றி தமிழில் சங்க இலக்கியங்களுக்குத் துணை-நூல் தயாரித்தல்.

3. சென்னை ஸர்வகலாசாலை பதிப்பித்துள்ள தமிழ் லெக்ஸிகனைப் பின்பற்றிய அகராதிச் சுருக்கம். இது தயாரிக்கப்பட்டுவருவதாக அறிகிறேன். இத்துறையில் இன்னும் விரிவான ஆராய்ச்சி நிகழ வேண்டியிருக்கிறது.

4. இலக்கிய, சிலாசாசனச் சான்றுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தமிழ்மொழி வரலாறு.

5. தமிழ் இலக்கண வரலாறு.

6. திராவிட மொழிகளில் ஒப்புநோக்குச் சொல்-தொகை வரலாறு. (A comparative Vocabulary of the Dravidian languages)

7. ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும், வரையறை செய்த பாடங்களுடனும் கூடிய கம்பராமாயணப் பதிப்பு. (A critical definitive edition of Kamba-Ramayanam)

8. ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் முன்னுரை, உரை, செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி, சொல்லகராதி, பொருளகராதி முதலியவற்றுடன் கூடிய சிலப்பதிகாரப் பதிப்பு.

இவை போன்ற நூல்களைப் பிற திராவிட மொழிகளிலும் வெளியிடலாம்.

இவ் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு முற்றுவிக்க ஸர்வகலாசாலைகளின் பல்வேறு துறைகளிலும் பணிபுரியும் நிபுணர்களுடன் கூட்டுறவு கொள்ளுதல் இன்றியமையாத ஒரு செயலாகும். இக்கூட்டுறவினுல் ஆராய்ச்சித் துறையில் நலன் பயக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படும். ஒரு துறையிலேயே பல ஸர்வகலாசாலையினரும் ஈடுபட்டுக் கால விரயமாவதைத் தவிர்க்கலாம். உண்மையில் பல இடையூறுகளும், கஷ்டங்களும் இருந்தபோதிலும், இவைகளைக் கடந்தாக வேண்டும். நாம் அனைவரும் விஞ்ஞான நூலோர் போற்றும் நடுநிலையில் நின்று கூட்டுறவு கொண்டு பணியாற்றுவோமாக. உண்மை ஒன்றே நமது தனிப்பெரு நோக்கமாக விளங்குக. நாம் எடுத்துக் கொண்ட துறைகளில் இடையருது உழைத்து மக்களின் அறிவுச் செல்வத்தை வளர்ப்போமாக. நமது உன்னதத் தாய் மொழிக்கு உண்மைத் தொண்டர்களாக இருப்போமாக. நாம் பாரத மாதாவின் உத்தம மக்களாக அமைவோமாக!

பேராசிரியரின் பிறநூல்கள்

		ரு.	அ.
தமிழர் பண்பாடு	...	3	0
இலக்கிய மணிமாலை	...	3	8
இலக்கிய உதயம் I	...	2	8
இலக்கிய உதயம் II	...	5	0
கம்பன் காவியம்	...	3	0
காவியகாலம்	...	7	0